proleter devrimci
AYDINLIK
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI 37
6 NİSAN 1971
100 KURUŞ

GENÇLİĞİN BİRLİĞİ İÇİN

Devrimci gençlik kadrolarının ve gençlik kitlelerinin dağınıklığı, 12 Mart muhtırasından sonra başlayan hükümet buhranı döneminde de devam etti. Dev — Genç yöneticileri, devrimci gençlik kitlelerini toparlamanın ve aktif mücadeleye geçirmenin tam zamanı olan son gelişmeleri değerlendiremediler. Gençliğin tabandan gelen baskısıyla Ankara'da düzenlenen, «Halkın ve Gençliğin Acil Talepleri» mitingi, bu yöneticiler tarafından baştan savma bir şekilde ele alındı. Gençlik ve halk kitlelerini birleştirecek, yaygın ve sürekli bir propaganda çalışmasına girişilmedi. Bütün bunlara rağmen, miting ve yürüyüş gençlik kitlelerinin mücadeleye girebileceğini ispat etti. Gençlik yığınlarının her zamanki devrimci heyecanı göstermeyişinin sebebi ise, doğru ve aktif bir önderliğe sahip olmayışıdır.

TEKKECİLİK DEVRİMCİ GENÇLIGI DAĞINIKLIĞA SÜRÜKLEDİ

Kitleye güvenmeyen ve dar klik menfaatlerinin esiri olan bir yönetici kadro, devrimci gençliği dağınıklığa sürüklemiş, gençlik yığınlarını eylemsizleştirmiştir. Son kurultayda proleter devrimcilerine karşı, dar klik menfaatlerini korumak için birleşen klikler, kaçınılmaz olarak parçalanmışlardır ve gençliği de kendi parçalanışlarının ve çöküşlerinin ardından sürüklemeye çalışmaktadırlar. Bu klikler, gençlik üzerindeki köstekleyici hâkimiyetlerini korumak için, proleter devrimcilerine karşı düşmanlık körüklediler; fiilî saldırılara giriştiler. Ama bu tutum, sadece onların çöküşlerini hızlandırdı. Çeşitli kliklere bölündüler. Ve daha da bölünüyorlar. Parçalanan klikler, yine herşeyin üstünde kendi klik menfaatlerini gördükleri için, birbirlerine karşı da düşmanlık körüklediler; fiilî saldırılarda bulundular; gençlik içinde sahte ayrılıkları kışkırttılar ve gençliği bölmek için ellerinden geleni yaptılar. Devrimci gençliğin halk yığınları ve gençlik yığınlarında yarattığı itibar ve güven, bu klikler tarafından sürekli olarak tahrip edildi. Dev — Genç bütün halkın menfaatlerini savunan bir gençlik örgütüyken, bu klikler tarafından dar klik menfaatlerine alet edilmek ve halkın davâsından uzaklaştırılmak istendi. Dev — Genç'in imkânları kliklerin mülkiyetine geçirildi. Örgüt kurallarının ve işleyişinin tahrip edilmesi anarşizmi güçlendirdi. Disiplin yıkıldı. Örgüt birbirinden kopuk parçalara bölündü. Örgütün merkezini ele geçirenler, bütün örgütün yöneticisi olarak değil, klik yöneticisi olarak davrandılar ve bu sebeple gençliği daha da parçaladılar. Yönetime olan güven, haklı olarak yıkıldı. Merkez yöneticileri bütün gençliğin savunulmasına sırt çevirince, her alt örgüt kendi imkânlarına terkedildi. Federasyon içindeki örgütler birbirinden koptu. Merkezlerde bir süre için yönetimi ele geçirenlerin örgüt imkânlarını kendi kliklerine tahsis etmeleri ve yönetimden ayrıldıktan sonra bu imkânları beraberlerinde götürmeleri, bu tür yöneticilere olan güveni yoketti. Bütün bunlar, faşist saldırıların azgınlaşmasına ve devrimci gençlik hareketinin dağınıklığına yol açtı.

Proleter devrimcileri böyle bir ortamda klikçiliğin terkedilmesini, post kavgasına ve düşmanca tutumlara son verilmesini öne sürdüler. «Küçük burjuva anarşizmine paydos. Halk yığınlarıyla kaynaşarak, aktif ideolojik mücadele!» şiarını attılar. Birbirine sıkı sıkıya bağlı olan demokrasiyi ve disiplini savundular.

Ve yine bu ortamda, Dev — Genç'in merkez kliği tekkecilik yolunu sürdürerek, örgüt içinde anarşizmi körüklemeye devam etmekte, örgüt demokrasisini ve dolayısıyla disiplinini tahrip etmektedir. Bu dar klikçi tutum, merkezin Dev — Genç'e bağlı örgütlerin çoğunluğu üzerindeki kontrolunu yıkmıştır. Dev — Genç'in oportünist merkez yöneticileri, hâkimiyetleri yıkıldıkça daha fazla tekkeciliğe batmakta, daha büyük hatalar işlemektedir.

DEV — GENÇ MERKEZ KLİĞİ ANKARA HUKUK FAKÜLTESİ PROLETER DEVRİMCİ YÖNETİMİNİ FESHETTİ

Klikçi tutumun son örneği, Dev — Genç merkez yöneticilerinin proleter devrimcilerin yönetiminde bulunan Ankara Hukuk Fakültesi Devrimci Gençlik Derneği yönetim kurulunu feshetmesidir. Kongreyi ezici çoğunlukla kazanmış olan ve militan kadroya dayanan proleter devrimci yönetimin yerine üç kişilik bir kurul tayin edilmiştir. Bu kurul, Dev — Genç merkez revizyonist kliği ile Mihri Belli revizyonistlerinin uzlaşması temeli üzerinde kurulmuştur. Parçalanan ve birbirine düşmanlık körükleyen revizyonist klikler, proleter devrimci hareket karşısında hemen uzlaşmakta ve revizyonist bir kutsal ittifak kurmaktadır. Onların bu tutumu, revizyonizmin ikiyüzlülüğünü daha da açığa çıkarmaktadır. Revizyonistler bütün Hukuk Fakültesi öğrencilerinin güvenini kazanmış olan yönetimi kendi dar klik menfaatleri için feshetmekte tereddüt etmiyorlar. Yine revizyonistler, düştükleri sağ oportünizmin ve pasifizmin batağında, son buhran döneminde Ankara'da en başarılı faaliyeti yürüten, bütün şehirde binlerce bildiri yayan, gecekondu semtlerini afişleyen, düzenli ve aktif bir çalışma yürüten devrimci bir örgütün yönetimini gözlerini kırpmadan feshedebiliyorlar. Çünkü onlar için önemli olan, halkın davâsının savunulması ve gençliğin birliği değil, dar klik menfaatleridir. Dev — Genç merkez yöneticileri, her konuşmalarında Proleter Devrimci AYDINLIK'ın fikirlerini tekrarlıyorlar. Ve bu fikirleri bildirilerine temel alıyorlar. Öte yandan, yolladıkları fesih mektubunda bu fikirlere ve tutuma saldırıyorlar. Böylece ikiyüzlülüğün zirvesine çıkıyorlar. Proleter devrimci tahlillerin ve şiarların benimsenmesi, proleter devrimcilerini sadece sevindirir. Ama görüyoruz ki, bu tahlillerin doğruluğu karşısında revizyonistler ikiyüzlü bir tutumla bu tahlilleri lâfta benimser görünüp, en büyük düşmanlığı proleter devrimcilere karşı göstermekte ve pratikte devrimci tahlillere en zıt olan tutuma saplanmaktadırlar.

Bütün bunlar bize neyi öğretiyor? Revizyonizm ve oportünizm, hangi ideolojik kisve altında ortaya çıkarsa çıksın, halkın davâsına sırt çevirip, dar bir çevrenin menfaalerini herşeyin üzerinde tutar; bu tutumuyla yığınları bölmeye, yığınlar üzerinde baskı kurmaya çabalar ve böylelikle burjuvaziye hizmet eder.

DAĞINIKLIK BİRLİĞE DÖNÜŞECEKTİR

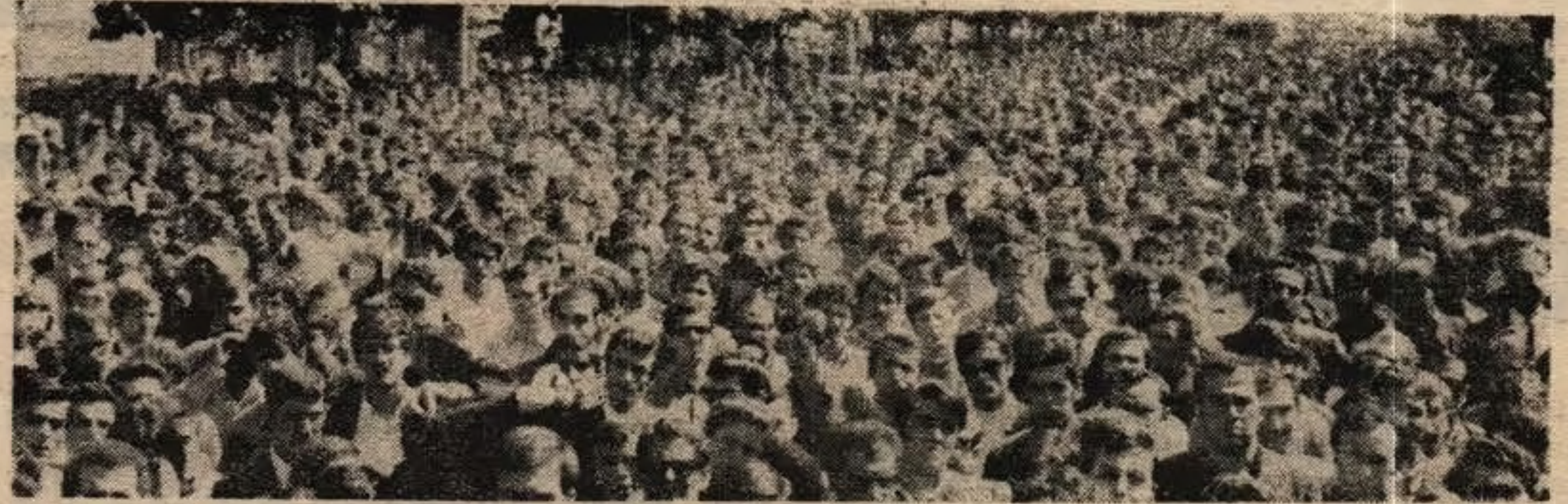
Bugün gençlik kitlelerinin BİRLİĞE ve AKTİF MÜCADELEYE ihtiyacı var. Dar klik menfaatlerini izleyenler, genç insanlar olarak bu tekkeci yolu terketmelidirler. Bunu yapmadıkları takdirde, parçalanmaya ve çökmeye mahkûmdurlar. Gençliğin dağınıklığı mutlaka zıttına, yani BİRLİĞE dönüşecektir. Gençlik kendisini pasifizme sürüklemek isteyen bütün engelleri yenecektir; bütün revizyonist tutumları yere çalacaktır. Gelişme bu yönde hızlanmaktadır. Çünkü emperyalizmin boyunduruğu altında olan bir ülkede gençliği dağınıklığa ve pasifizme esir etmeye imkân yoktur. Devrimci gençlik yakın geçmişte verdiği kitle mücadeleleriyle bunu ispatlamıştır ve ispatlayacaktır. Bunun için bütün gençliğin birliği uğruna mücadele edelim. Başkan Mao diyor ki : «Bazıları bir zaman için meseleyi berrak göremeyebilirler; aldatılmış olabilirler veya bazı hatalar işleyebilirler. Fakat devrim yapmak istedikleri sürece, meselenin özünü öğrendikten ve revizyonizmin gerçek niteliğini tanıdıktan sonra, devrimci pratiğin ateşi içinde eninde sonunda revizyonizmden kopacaklar ve Marksizm — Leninizm tarafında saf tutacaklardır.»

Marksist — Leninist saflarda toplanan arkadaşlar bu sözün ne kadar doğru olduğunu gösteriyorlar. İçimizdeki küçük burjuva kalıntıları, bizi klikçiliğe bağlayan veya gençliğin birleşmesi uğruna mücadeleden alıkoyan bütün engelleri yokedelim.

GENÇLİK KİTLESİNE GÜVENELİM!

Gençliği pasifizme ve dağınıklığa sürükleyen küçük burjuva ideolojisi neydi? Bu ideoloji, gençlik kitlesine güvenmeyen, gençliği bir sürü olarak gören ve üç beş seçkin gencin herşeyi başarabileceğini savunan görüştü. Bu görüştür ki, gençliğin geniş kitlesinin devrim safına KARARLI olarak kazanılmasına önem vermedi ve bu uğurda yapılan çalışmaları baltaladı. Bu görüştür ki, birinci derecede gençlik kitlesine güvenmek yerine, malzemeye güvenmek fikrini yaydı. Geniş gençlik kitlelerini pasifleştirdi ve bugün üniversitelerin savunulmasını üç beş kişiye bırakma durumunu doğurdu. Oysa, birinci derecede önemli olan İNSAN'dır. Malzeme bakımından emperyalizm bizden üstündür. Faşistler devletin geniş kaynaklarına dayanmaktadır. Devrimcilerin üstün olduğu nokta nedir? HALKIN DAVASINI SAVUNMAK. Bunun içindir ki, devrimciler, menfaatlerini savunduğu yığınları aktif olarak kazandıkları zaman düşmanı altedebilir ve düşmanın malzeme üstünlüğünü yenebilirler. Emperyalistler ve faşistler ne kadar malzeme üstünlüğüne sahip olursa olsun, üniversite gençliği devrim saflarına aktif savaşçılar olarak kazanılmışsa, gericilerin malzeme

(Devamı sayfa 2 de)

CHP'de Çatışma Şiddetlenecektir

Yüksek komutanların 12 Mart muhtırasıyla patlak veren hükümet buhranı, CHP içinde büyük sarsıntılara yol açtı. CHP'nin Erim kabinesine katılmasına ve hükümetin desteklenmesine karşı çıkan Ecevit ve Merkez Yürütme Kurulu, İnönüy'le çatıştı ve toplu halde istifa etti. 22 — 24 Mart günleri, CHP Parti Meclisinin de istifa edeceği ve olağanüstü kurultaya gidileceği söylentileri yaygındı. Bu takdirde kurultay, Ecevit'çiler ile İnönü, Satır ve taraftarları arasında çok sert bir mücadeleye sahne olacaktı. Ecevit'in ve Merkez Yürtme Kurulunun istifası üzerine, ülke çapında CHP örgütleri karıştı. Çaycuma'dan, Konya'dan, Ege örgütlerinden Ecevit'e bağlılık telgrafları ve kurultay talepleri gelmeye başladı. Bu arada, CHP meclis grupları, Erim hükümetine katılma ve destekleme kararı alarak İnönü ve Satır'ın yanında yer aldılar. Bu hava içinde toplanan Parti Meclisi, yine Ecevit kadrosundan Şeref Bakşık'ı Genel Sekreterliğe getirdi. İki gün sonra da, yeni Merkez Yürütme Kurulu seçimleri yapıldı. Bu seçimlerde de Ecevit'çiler merkez yönetimine hâkim oldular. Genel sekreter yardımcılıklarına, Ecevit taraftarı olan Kâmil Kırıkoğlu ve Mustafa Üstündağ getirildi. Olağanüstü Kurultay söylentileri ortadan kalktı. Ecevit, bir konuşma yaparak yeni parti kurmasının söz konusu olmadığını belirtti ve «Benden öyle kolay kolay kurtulamıyacaklar» dedi. İnönü, CHP teşkilâtlarına yayınladığı mesajda, parti içindeki bunalımın bittiğini iddia etti ve CHP'yi, elele vererek «büyük görevlere» hazırlanmaya çağırdı. Mart ayının son günü, İnönü'nün politikadan çekileceği haberleri basında yayınlanırken, Ecevit bir gövde gösterisi yapmak üzere İzmir'e hareket etmeye hazırlanıyordu.

CHP içindeki buhranın anlamı nedir? Kim kiminle, niçin mücadele ediyor? Buhran gerçekten sona ermiş midir?

Bütün bu soruları cevaplandırmak için, CHP'nin sınıf niteliğini doğru bir şekilde kavramalıyız.

CHP İÇİNDE İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİ, ORTA BURJUVAZİ VE KÜÇÜK BURJUVA REFORMCULUĞU

Emekçi halkın gelişen mücadelesi, Türkiye'deki hâkim sınıfların bölünmesine, aralarındaki çelişmelerin keskinleşmesine yol açtı. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, artık hâkimiyetlerini AP vasıtasıyla yürütemez duruma gelince, yeni bir iktidar formülü aramaya koyuldular. Hükümet buhranının 12 Mart muhtırası ile patlak vermesi üzerine, sömürü ve zulüm düzenini koruyacak, «modern, lâik, Atatürkçü» görünümlü, NATO Genel Sekreteri Birinci Siyasi Yardımcısı Osman Olcay'ın ifadesiyle, «istikrarlı» bir hükümetin kurulması hâkim sınıflar için âcil mesele oldu. Yeni iktidarın «kuvvetli ve inandırıcı» olması için, gerek CHP'nin ve gerekse CHP dışındaki bir kısım teknokrat aydınların kabineye dahil edilmesi gerekiyordu. Erim, emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye «daha verimli hizmetlerde» bulunmak için CHP'den istifa etti. İnönü, memleketin hükümet boşluğunda bırakılmaması için hükümetin desteklenmesi ve Sunay'ın istediği şekilde, şartsız olarak «yardımcı olunması gerektiğini» belirtti. CHP içindeki sağ kanadın önde gelen bir temsilcisi olan Satır, Erim ile İnönü aıasındaki bütün temaslarda aracı rolü oynadı. Bu durumda Ecevit ve Merkez Yürütme Kurulu, yüksek komutanların muhtırasının CHP'yi bölmeye ve Ortanın Solu hareketini «yenik düşürmeye» yönelik bir darbe olduğunu iddia ederek istifa ettiler.

CHP'ye esas damgasını vuran herşeyden önce büyük burjuvazidir. İşbirlikçi büyük burjuvazinin ve kısmen toprakağalarının siyasi temsilcileri, CHP'ye hâkim olan esas unsurdur. İşbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının yanısıra, CHP içinde orta burjuvazinin, zengin köylülerin ve küçük burjuvazinin de geniş ölçüde siyasi varlığı sözkonusudur. Bir yanda orta burjuvazi ve zengin köylüler ile diğer yanda işbirlikçi büyük burjuvazi arasındaki menfaat çelişmesi, farklı siyasi ve iktisadi talepler ve ardı arkası gelmeyen çatışmalar şeklinde kendini belli etmektedir. Ortanın Solu hareketi, **esas olarak** orta burjuvazinin ve zengin köylülerin talepleriyle küçük burjuvazinin reform taleplerinin kaynaştırılması hareketidir. Büyümek isteyen sanayi burjuvazisi, dış ticaretin devletleştirilmesini veya hiç olmazsa «düzenlenmesini», sanayiin geliştirilmesini, emperyalizmin ve büyük tekellerin çıkarlarına karşı yerli sanayiin korunmasını, köylük bölgelerde yarı — feodal ilişkilerin zengin köylülük lehine geriletilmesini istiyor. CHP içindeki anti — emperyalist küçük burjuva reformcuları ise, daha demokratik bir tutum içindedirler. Bu unsurlar, topraksız köylülerin mücadelesini desteklemek, işçi sınıfı için genel grev hakkı talep etmek gibi tavırlar takınabiliyorlar. Özellikle CHP'nin gençlik teşkilâtı olan Sosyal Demokrasi Dernekleri içinde yaygınlaşan bu görüşler, emekçi halkı kendi yararına bir oy deposu haline getirmek için bazı tâvizler vermeye mecbur olan orta burjuvazinin de işine gelmektedir.

CHP içinde birbirleriyle mücadele halinde olan işbirlikçi burjuvazi kanadıyla orta burjuvazi ve küçük burjuva reformculuğu arasındaki ortak nokta, gerici parlamentarizmin savunulmasıdır. Gerçekte, gerici parlamentarizm noktasında birleşilmesi, orta burjuvazinin siyasi hareketinin cılızlığını ve reform taleplerinin nasıl her an işbirlikçi burjuvazi tarafından kullanılabileceğini çok çıplak bir şekilde göstermektedir. Gerici parlamentarizm yoluyla tekelci büyük burjuvazi, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin siyasi hareketine hâkim olabilmekte, onların ileri sürdüğü reform taleplerini kendi politikasına tâbi kılabilmektedir. Ecevit'in temsil ettiği Ortanın Solu hareketi, hiçbir zaman gerici parlamentarizme karşı çıkamıyor. İşbirlikçi burjuvazi ile bu noktada arasındaki uzlaşmayı yıkamıyor. İşbirlikçi burjuvaziye ve toprakağalarına karşı açık ve kesin bir mücadele sürdüremiyor. Bu kararsızlık, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde yükselmek isteyen sanayi burjuvazisinin anti — emperyalist niteliğinin ne kadar tutarsız ve teslimiyetçi olduğunun çarpıcı bir örneğini teşkil etmektedir.

ERİM KABİNESİ VE ORTA BURJUVAZİNİN ÇIKMAZI

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin yeni bir iktidar formülü için CHP'yi de kullanmak istemeleri, CHP içindeki orta burjuvaziyi ve küçük burjuva reformculuğunu işte bu çelişme içinde yakaladı. Ecevit ve kadrosunun Erim kabinesine katılmamak istemesi, aslında bu yeni iktidar formülü içinde kendi temsil e' 'tleri sınıf güçlerine boyun eğdirileceğini sezmelerinden ileri geliyordu. Gerek Ecevit, gerek Ecevit'in Merkez Yürütme Kurulu çevreleri, gerekse SDDF sözcüleri, Erim'. in Başbakanlığa getirilmesinin ve CHP'nin hükümete dahil edilmesinin, CHP içindeki sağ kanatla Sunay'ın ve yüksek komutanların oyunu olduğunu çeşitli şekillerde ifade ettiler. Ecevit, yaptığı basın toplantısında kurulan hükümette hiçbir şekilde CHP'nin iktidarda sayılamıyacağını, Ortanın Solunu hükümet içinde görev almasını tamamen ışbirlikçi burjuvaziye tâbi olmak demek olacağını imâ etti. Ecevit'in ve Merkez Yürütme Kurulu'nun istifası, CHP içinde işbirlikçi burjuvaziye karşı girişilmiş bir hücumdur. Ne var ki, yukarıda sözünü ettiğimiz, gerici parlamentarizme bağlılık, bu hücuma şimdilik fazla ileri gitmesini önledi. Ortnaın Solu hareketi, bir yandan Erim kabinesinin bir «bürokratlar faşizmini» temsil ettiğini ilân etmek, beri yandan da, hâlâ bir iki yıl sonra seçim yoluyla iktidara gelmek hayallerini sürdürmek gibi oldukça garip bir durumdadır. Gerici parlamentarizme bağlı olan CHP içindeki orta burjuvazinin ve küçük burjuva reformculuğunun hareketi, Mart ayının son haftası içinde ancak ilk istifa jestini yapacak ve yeni Merkez Yürütme Kuruluna hâkim olarak mevzilerini koruyacak ölçüde mücadele edebildi. Bundan daha ileri gitmeye, olağanüstü kurultayı toplamaya ve açıkça İnönü'nün temsil ettiği kanada karşı kesin mücadeleye girmeye cesaret edemedi. Ecevit'çiler, İnönü'ye karşı kesin bir mücadeleye girişmenin CHP'ye ne kadar oy kaybettireceğinin hesabını yaptılar, bu yüzden daha ileri gitmeyi göze alamadılar ve hep o gerici parlamentarizme bağlılık yüzünden, seçim yoluyla iktidara gelmek ve düzeni değiştirmek ham hayali yüzünden, işbirlikçi burjuvazi önünde bir kere daha duraladılar. Emekçi halktan korkan ve bu yüzden devrimci bir tutum takınamayan orta burjuvazi, işbirlikçi burjuvazinin parlamentosuna mahkûm olduğu sürece, bu çıkmaza tekrar tekrar düşecektir.

CHP İÇİDNEKİ MÜCADELE ŞİDDETLENECEKTİR

Bununl'ı beraber, CHP içindeki mücadele önümüzdeki günlerde daha da şiddetlenecektir. Orta burjuvazi ile işbirlikçi burjuvazı arasında çok kesin bir ayırım ve kutuplaşma yoktur, ama bu ayırım ve çelişme, yine de gerçektir. Bugün CHP içinde her iki taraf ta mevzilerini okrumakta ve yeni mücadelelere hazırlanmaktadır. İnönü, parti örgütlerine yayınladığı mesajda bir yandan bunalımın bittiğini iddia ederken, beri yandan meclis gruplarıyla teşkilâtı, milletvekilleriyle merkez yönetimini birlikte çalışmaya **çağırmak ihtiyacını duyuyordu.** Neden? Kendisi de bu mücadelenin kolay kolay bitmeyeceğini bildiği için. Ecevit ve 40 kadar arkadaşının Erim kabinesine güven oyu vermeyeceği yolundaki haberler, şiddetli çatışmaların yeniden patlak vermesinin ne kadar yakın olduğunu gösteriyor. Beri yandan, Türkiye'de hâkim sınıflarla emekçi halk yığınları arasındaki mücadele her geçen gün şiddetlenmektedir. Hâkim sınıfların yeni iktidar formülü, her şeyden önce işçi ve köylü yığınlarına karşıdır, ondan sonra, orta burjuvaziye ve küçük burjuvaziye de karşıdır. Önümüzdeki yıllarda, işçi — köylü kitleleri müazzam bir devrimci güç olarak gelişeceklerdir. Orta burjuvazinin siyasi hareketi için tâyin edici an, işte o zaman gelmiş olacak. Halkın devrimci mücadelesi, bu danışıklı dövüşü yıkacaktır. Halkın devrimci mücadelesi, bütün hâkim sınıf kurumlarını parçalayacak, bu arada, emperyalizm çağında devrimci bir harekete önderlik etmesi imkânsız olan orta burjuvaziyi de, iki kamp arasında, işbirlikçi burjuvazinin karşı — devrimci kampıyla proletaryanın ve yoksul köylüerin devrimci kampı arasında kesin tercih yapmak zorunda bırakacaktır. Orta burjuvazinin cılız parlamentocu siyasi hareketi bu kesin duruşma ile silininceye kadar, CHP içinde geçici uzlaşma ve sertleşen mücadele dönemlerinin birbirini izlemesi kaçınılmazdır.

Gelecek Sayıda

HUKUMET PROGRAMININ ELEŞTIRISI

GENÇLİGİN BİRLİGİ İÇİN

(Baştarafı Sayfa 1'de)

üstünlüğü boşa çıkar. Ama gençlik yığınları devrim saflarına kazanılmamışsa, bu uğurda çalışılmamışsa, geniş gençlik kitlesi sadece devrimcileri alkışlıyor fakat mücadeleye sokulmuyorsa, o zaman emperyalizm üniversiteye malzeme üstünlüğüyle hâkim olabilir ve öğrenciler faşist hakimiyete boyun eğerek derslere devam ederler. Bütün gücümüzle geniş gençlik yığınlarının devrimci mücadeleye aktif olarak katılmasını sağlamalıyız. Politik çalışmaya büyük önem vermeliyiz. Aktif kitle mücadelelerini geliştirmeliyiz. Gençlik kitlelerine güvenmeliyiz. «Gençlik kitlesi sürüdür, adam olmaz» görüşünü yıkmalıyız. İNSAN unsuru aktif olarak bizimle beraber olduğu zaman, davâ zafer yolundadır. Malzeme, bilinçli insanın elinde değer kazanır.

Emperyalizme ve zulme karşı bütün gençliğin birliğini sağlamak ve halk kitleleriyle kaynaşmak için alınması gerekli ACİL TEDBİRLERİ bir daha

ÂCİL TEDBİRLER

- Dev — Genç içinde klikler arasındaki post kavgasına derhal son verilmelidir.
- Dev — Genç içinde hotzotçuluğa ve devrimci gençler arasında düşmanlığın körüklenmesine son verilmelidir.
- Devrimci yayın organlarının satışı engelleme gayretleri durdurulmalıdır.
- İlerici gençliğin faşizme karşı en geniş birliği sağlanmalıdır.
- Bu amaçla, faşizme karşı olan gençlik kitleleri içinde demokrasi hâkim kılınmalı, sosyalist olmayan demokratik gençlik kesimlerine de söz hakkı tanınmalıdır.
- Sosyal demokrat gençlik, özellikle faşizmle uzlaşma noktalarından eleştirilmeli ve onları kararlı demokrasi saflarına kazanmak için çalışılmalı, bu konudaki sekter tutumlar terkedilmelidir.
- Örgüt içinde tüzük mutlaka hâkim kılınmalıdır. Bütün Dev — Genç örgütlerinde demokrasi düşmanı ve örgüt yıkıcısı tutumlara son verilmelidir. Bu yolla, demokrasi temeli üzerinde sıkı bir disiplin kurulmalıdır.
- Belirli bir kliğin hâkimiyetini sağlamak için yapılan bütün ihraçlar iptal edilmelidir.
- Bütün örgütlerde yapılacak demokratik kongrelerde seçilecek delegelerin katılacağı Dev — Genç Olağanüstü Kurultayı en kısa sürede toplanmalıdır.
- Bu Olağanüstü Kurultay toplanana kadar, bütün grupların güvenini kazanmış kimselerden oluşan bir Merkez Yürütme Kurulu, İstanbul ve İzmir için aynı nitelikte Bölge Yürütme Kurulları seçilmelidir.
- Dev — Genç geniş gençlik yığınlarını birleştiren ve halk yığınlarıyla kaynaşan bir politika uygulamalıdır. Dev — Genç'i pasifizme sürükleyen küçük burjuva anarsizmine son verilmelidir.

Bengal halkı proleletarya önderliğinde zafere ulaşacaktır

«Pakistan bölünemez ve bölünmeyecektir. Zira ne Batı Doğusuz, ne de Doğu Batısız yaşayabilir.»

YAHYA HAN (Pakistan Devlet Başkanı)

«Batı Pakistan, Doğu Pakistan'dan ayrılırsa bu ulusumuz için felâket olur. Doğu Pakistan komünizme kayar.»

Z. ALİ BUTTO (Batı Pakistan'da güçlü olan Halk Partisi lideri)

«Batıyı biz besleriz, ama onlar bize kafalarını bile çevirmezler. Bu sefalete son vermek için şunu istiyoruz : Doğu'yu biz idare edelim. 1700 kilometre ötede oturan beyler değil...»

MUCİBÜRRAHMAN (Doğu Pakistan'da güçlü olan Avami Partisi lideri)

Doğu Bengal'de bir haftadır bağımsızlık savaşı veriliyor. Emperyalizmin, Batı Pakistanlı işbirlikçi patronların ve toprak ağalarının sömürü ve zulmüne karşı bayrak açan Bengal halkı, Svadin Bengla Deş'i yani Hür Bengal Ülkesini gerçekleştirmek için, üzerine Amerikan yapısı Patton tanklarıyla gelen Pakistan ordusuna karşı, mızraklarla, kılıçlarla, baltalarla, tırpanlarla, eski paslı tüfeklerle karşı koyuyor. Mutki Füz Bengla Deş (Hür Bengal Kurtuluş Ordusu) ülkedeki köylük bölgelerin tamamına hâkim. Cessore ve daha bir kaç şehri kontrolü altında tutuyor. Doğu Bengal'in büyük şehirleri Kurtuluş Ordusu tarafından kuşatıldı. Bengal halkı, bütün dünya halklarını kurtuluş mücadelesine yardıma çağırdı.

Doğu Bengal'in hemen batısındaki Hint topraklarında (Batı Bengal eyaletinde) yaşayan Bengalliler sınırı aşarak kardeşlerinin ayrdımına gidiyorlar.

Bütün bu gelişmeler, yıllar önce başlayan ve her geçen gün şiddetlenen bir mücadelenin bugün ulaştığı noktadır.

EMPERYALİZMİN OYUNLARI

İngiliz emperyalistleri, 1947'de Hindistan'dan çekilirken mahut emperyalist «böl ve yönet» politikasını uyguladılar. Hindistan Milli Kongresi ve Müslümanlar Birliği adlı örgütleri işe koşarak, ülkeyi kanlı kardeş kavgalarına sürüklediler. Bunun sonucunda Hindistan'ın müslüman halkı İngiliz uşağı Müslümanlar Birliği örgütü aracılığıyla, Pakistan adı altında ortaya çıkan bir İngiliz dominyonunda toplandı. Bengal'in müslüman nüfusun yoğun olarak bulunduğu Doğu bölgesi de, Doğu Pakistan adıyla bu devlete katıldı.

Bütün bu bölünmelerin baş plânlayıcısı İngiliz emperyalizminin temsilcisi Lord Curzon'du. Lord Curzon, Lozan Konferansında Türkiye halkının savaş alanında kazandığı bağımsızlığı masa başında geri almaya çalışan İngiliz delegesidir.

PAKİSTAN GERİCİLERİ BÜTÜN MİLLİYETLERİ BASKI ALTINDA TUTUYOR

Pakistan hâkim sınıfları Pakistan'daki bütün milliyetleri baskı altında tutmaktadır. Beluciler, Sindler, Patanlar ve Puştular çoğu Pencaplı olan Pakistan hâkim sınıflarının şoven milli baskısı altındadır. Bu baskı, özellikle Doğu Bengal halkı üzerinde yoğundur.

Doğu Bengal Pakistan topraklarının altında birini meydana getirmesine rağmen, nüfusu bütün Pakistan nüfusunun yüzde 60'ına ulaşmaktadır. Doğu Bengal'in Batı Pakistan ile hiç bir coğrafi bağı yoktur. Bengal halkı Bengal dilini konuşmakta, Batı Pakistan'da ise başta Urduca olmak üzere diğer azınlık dilleri kullanılmaktadır. Pakistan'ın başlıca ihraç malı, ve gelir kaynağı olan jüt, Bengal'de üretilmektedir. Bengal toprakları Pakistan'ın en verimli üretim alanıdır. Ancak bu topraklardan elde edilen bütün zenginlikler, Batılı patronların ve toprak ağalarının kasalarını doldurmaktadır.

Bengal halkı Pakistan'ın kuruluşundan beri, kendini ezen hâkim sınıflara karşı, kahramanca mücadeleler vermiştir. Pakistan'ın yirmi yıllık tarihi Bengal halkının bitmez tükenmez mücadeleleriyle le doludur. Bugün Bengal halkının Pakistan'dan ayrılmak için giriştiği mücadele, bir milli kurtuluş savaşıdır. Bunun kaçınılmaz olduğu, çok önceden emperyalist çevrelerce dahi tesbit edilmiştir. 14 Nisan 1969 tarihli İngiliz gazetesi Times şunları yazıyordu : «Gözlemciler Doğu eyaletlerinde bir ayaklanma hareketi patlak verdiği takdirde, Bengal milliyetçiliğinin kısa bir süre içinde tam anlamıyla bir milli kurtuluş savaşına dönüşmesini kimsenin önleyemiyeceğine inanmaktadır.»

TAVİZCİLİK Mİ, DEVRİMCİLİK Mİ?

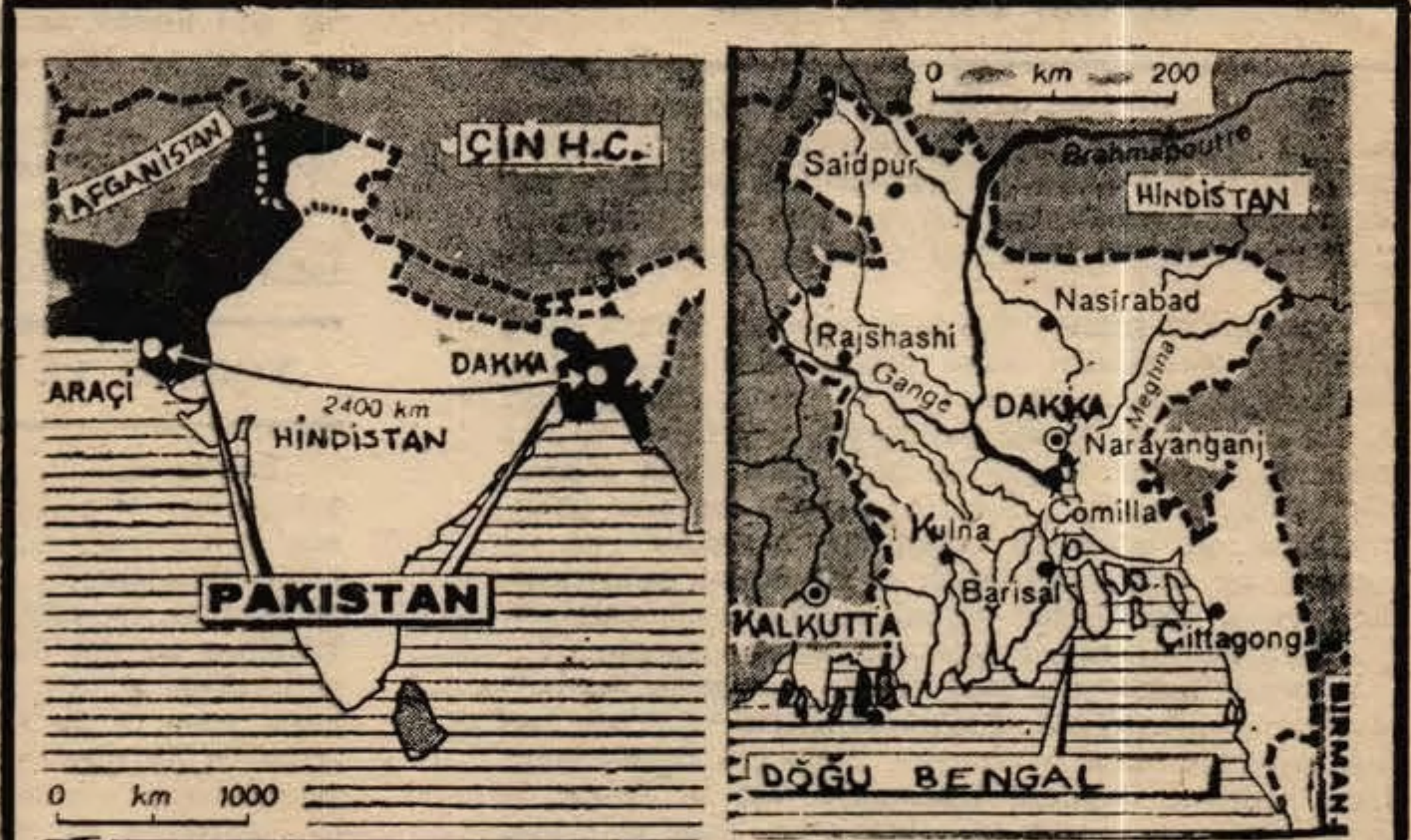
Bengal halkının mücadelesi içinde başından beri iki çizgi vardı. Bunlardan biri, Şeyh Mucibürrahman'ın temsil ettiği muhtariyet talebi, diğeri, Mevlana Başani'nin savunduğu tam bağımsızlık talebidir. Bengal milli burjuvazisinin örgütü olan Avami Birliği lideri Mucibürrahman, çeşitli uzlaşmalar yoluyla bazı demokratik hakları elde etme yolunu tutmuştu.

Rahman, Pakistan'ın, Pakistan Birleşik Devletleri şeklinde beş milliyeti kapsayan, beş bölgeye ayrılmasını önermişti.

Buna göre, her bölge kendi tarımını, sanayiini, bankacılığını, sigortacılığını, vb. denetleyecekti. Ayrıca, resmî dil olarak Urduca'nın yanısıra Bengal dili de kullanılacaktı. Pakistan, CENTO ve SEATO'dan çıkacaktı. Rahman'ın bu programı, Bengal milli burjuvazisinin çıkarlarını savunmaktadır.

Aralık 1970'de yapılan Kurucu Meclis seçimlerinde Avami Birliği Doğu Bengal'de oyların yüzde 96'sını kazanarak 312 üyeli Pakistan Parlamentosunda 167 sandalye elde etti. Parlamentodaki ikinci güçlü parti ise Batı Pakistan burjuvazisinin temsilcisi Zülfikar Ali Butto'nun Halk Partisi'ydi.

Yahya Han Kurucu Meclisin toplanması için, hazırlanacak Anayasanın esasları üzerinde iki partinin görüş birliğine varmasını istedi. Rahman ise Avami Birliği'nin mecliste çoğunluğu elinde bulundurduğunu ve bu nedenle Anayasayı tek başına hazırlıyacağını ve Doğu Bengal'e geniş muhtariyet vereceğini açıkladı. Butto ise böyle bir meclisin çalışmalarına katılmayacağını bildirdi. Yahya Han da Mart başında yapılacak meclis toplantısını erteledi.

Asya kıtasının güneyindeki üç büyük yarımadadan biri olan Hint yarımadasının iki yanında yer alan Pakistan, eski bir İngiliz sömürgesidir. İngiliz emperyalizmi 1947'de bu bölgeden ayrılırken, kendisinin kışkırtıp geliştirdiği Müslüman — Hindu ayrılığını daha da kızıştırıp ortaya Hindistan ve Pakistan adında iki devlet çıkmasını sağlamıştır. Pakistan, birbirinden 1700 kilometrelik Hint toprağı ile ayrılmış iki bölgeden meydana gelmektedir. Pencap, Sind, Belucistan, Kuzey Batı Sınır Bölgesi ve Doğu Pakistan (Doğu Bengal) adlarını taşıyan beş eyalete bölünen Pakistan'ın dört batı eyaletinin 770,000 kilometre karelik alanı üzerinde 58 buçuk milyon, Doğu Bengal'in 132,000 kilometre karelik toprağı üzerinde ise 70 milyon insan yaşar. Doğu ve Batı Pakistan'da yaşıyan halkların dil ve milliyeti birbirinden farklıdır. Ayrıca, iktisadî birlikleri de söz konusu değildir. Tek ortak yanları dinleridir. Batı Pakistan'da bulunan Urduca konuşan Pencaplılar bütün ülkeye hâkimdirler. Bütün askerî ve idarî kadroları ellerinde tutmaktadırlar. 22 Pencaplı aile bütün ülke ekonomisinin % 75'ini (sanayi işletmelerinin % 66'sını, sigorta şirketlerinin % 70'ini, bankaların % 80'ini kontrolunda bulundurmaktadır. Bütün Pakistan'da en ağır sömürü Doğu Bengal'de görülür. Doğu Bengal halkı Pakistan bütçesinin gelirlerinin % 90'ını sağlamakta; buna karşılık, bütçe giderlerinin yalnızca % 20'sinden faydalanmaktadır.

Müslüman olmayan Bengalliler, Hindistan sınırları içindeki Batı Bengal eyaletinde yaşamaktadır.

Olaylar, bağımsızlığı savunan ve «oydan önce pirinç» sloganiyla seçimleri boykot eden Başani'nin Milli Avami Partisi'nin haklı olduğunu ortaya koydu. Özellikle geniş köylü yığınlarından destek gören Milli Avami Partisi Batı burjuva çevrelerinde «Maocu» olarak nitelendirilmektedir.

Halkın mücadelesinin çığ gibi büyümesinin sonucunda Pakistan gericileri şiddete başvurdular. Güttüğü politika ile Pakistan gericilerinin şiddet politikası karşısında Rahman çıkmaza düştü. O zamana kadar savunduğu muhtariyet sloganını atıp Bengal'in bağımsızlığını ilân etti.

Pakistan gericilerinin Bengal'in başkenti Dakka'ya saldırmasından az önce, içinde bulunduğu durumu Rahman bir Fransız gazetecisine şöyle anlattı : «Eğer çarpışmaya karar verirlerse, iktidardan uzaklaştırılacağım ve benim adıma Naksalitler müdahale edecekler... eğer boyun eğer ve bir çok taviz vermeği kabul edersem gene otoritemi kaybedeceğim. Çok güç bir durumdayım.»

Emperyalistler, Bengal halkının mücadelesi içinde hareketin önderliğinin sola kayacağından telâşa düşmektedirler. İngiliz emperyalizminin borazanı BBC radyosu 29 Mart'ta yaptığı yorumda şunları söylüyor : «Şayet askeri yönetim ile Doğu Pakistan'ın idare edilmesi amaçlandıysa, bunun sonunda galip gelecekler hiç bir zaman Ravalpindi'deki ya da Karaçi'deki yöneticiler veya Rahman'ın kendisi olmayacaktır. Yönetim eninde sonunda Bengalli radikallere geçecektir. Bunların lideri de Mevlana Başani'dir. Başani, bir ruhani lider olmakla birlikte bütün ilhamını Çin Halk Cumhuriyetinin Başkanı Mao Zedung'tan alır.»

BENGAL HALKI AYRILMA HAKKINA SAHİPTİR

Bengal halkının gerici şovenizme ve sömürüye başkaldırışı ve ayrılma mücadelesi emperyalistler kadar modern revizyonistleri de rahatsız etmektedir. Sovyet revizyonistlerinin uluslararası organı New Times, 27 Nisan 1969 tarihinde Berezov imzasıyla yayınlanan bir yazısında şu görüşü öne sürmektedir : «Yabancı gözlemcilerin ifadesine göre Pekin taraftarı aşırı unsurlar Doğu Pakistan'ın tamamiyle ayrı bir devlet kurmasını talep edecek kadar ileri gitmişlerdir. Ayrıca, Batı Pakistan'ın idarî yazısında bazı değişiklikler yapılması ve hali hazırda tek bir eyalet olarak birleşmiş olan çeşitli etnik grupların Pakistan'ın parçalanması anlamına gelmektedir.»

Bu görüş Sovyet modern revizyonistlerine hâkim olan büyük — devlet şovenizminin bir ifadesidir ve Lenin'in ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine taban tabana zıttır.

SVADİN BANGLA DEŞ ZİNDABAD

Hindistan ve Pakistan toprakları içinde bölünmüş olan Bengal, Hindistan yarımadasında Marksist — Leninistlerin en yaygın ve en güçlü olduğu bölgedir. Çaru Mazumdar'ın başkanı olduğu Hindistan Marksist — Leninist Komünist Partisi'nin önderliğindeki köylü yığınları bu bölgede silâhlı mücadele tecrübeleri kazanmış ve bütün Hindistan'ı saran devrim ateşinin kıvılcımını tutuşturmuştur. Bugün Hindistan'daki Marksist — Leninist savaşçılara adını veren Naksalbari, Batı Bengal'in kuzeyindedir. Naksalbari savaşçıları Pakistan sınırının ötesinde de örgütlenmişlerdir.

Bu nedenle Doğu Bengal'de başlıyan mücadele aynı zamanda Hindistan gericileri için de bir tehdidi ifade etmektedir. Hindistan Başbakanı Indra Gandi bir yandan Pakistan'ın zayıflamasını arzu ederken, diğer yandan mücadelenin ileride bütün Bengal'i saracağını düşünerek telâşa düşmektedir. Yine The Times bunu şöyle ifade ediyor : «Batı Pakistan'dan kopmuş bağımsız bir Doğu Bengal devleti ise, Hindistan sınırları içindeki Batı Bengal ile birleşme arzularının doğmasına sebep olabilir ki, böyle bir eğilim Yeni Delhi hükümetinin başını büyük dertlere sokar. Çünkü bu takdirde, Hindistan içinde de ayrılıkçı cereyanlar güçlenir ve ülke karışıklığın içine yuvarlanır. Bu bakımdan, Pakistan'daki buhran, Yahya Han'ı kuşkulandırdığı kadar Bayan İndra Gandi'yi de kuşkulandırmaktadır.»

Bengal halkının kurtuluş mücadelesi durdurulamaz. Bengal halkı proletarya önderliğinde vereceği kararlı bir mücadele ile «Svadin Bangla Deş»'i (Hür Bengal Ülkesi) kuracak ve binlerce Bengallinin hançeresinden çıkan «Svadin Bangla Deş Zindabad» (Yaşasın Hür Bengal Ülkesi) sloganı gerçekleşecektir.

Bengal'deki mücadele bize bir kere daha şunu öğretiyor : Ancak Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesiyle silâhlanmış ve halk yığınları içinde kök salmış devrimci bir parti halk savaşını zafere ulaştırabilir. Devrimci mücadelede

Faşistler, Istanbul Büromuza ve D.D.K.O Istanbul Şubesine Saldırdı

27 Mart Cumartesi gecesi, bir grup faşist, içerde kimsenin bulunmamasından istifade ederek, İŞÇİ — KÖYLÜ, Proleter Devrimci AYDINLIK İstanbul Bürosunun ve Devrimci Doğu Kültür Ocağı İstanbul Şubesinin kapılarını kırarak içeri girmişlerdir.

Faşistler büromuzdan iki daktilo çalmış, çok sayıda dergi, broşür ve kitabı yırtmış, etrafı tahrip etmişlerdir. Devrimci Doğu Kültür Ocağının da çekmecelerini karıştırmışlar, buldukları kitapları yırtmışlardır.

Faşistler bu yaptıklarının karşılığını fazlasıyla ödeyecеklerdir.

ÇORUM İLİNDE Sİ

ÇORUM VE İLÇELERİ HAKKINDA GENEL BİRKAÇ SÖZ

Çorum bir tarım bölgesidir. 1967 yılında nüfusun % 80'i bucak ve köylerde yaşamaktaydı ve çalışan nüfusun % 88'i tarım ve hayvancılıkla meşgul olmaktaydı. Bugün bu durum değişmiş olsa bile yine de tarım ekonomisinin belkemiği olmakta devam etmektedir.

Çorum bölgesinde üzerinde yaşayan nüfusa göre, ekilebilir toprakların alanı dardır. 1967 yılında toprakların dağılımı şöyle idi : % 43,6 ekili, dikili yerler; % 12 orman; % 25 işe yaramayan topraklar % 19,4 çayır ve meralar. Bugün bu oran ekili, dikili topraklar lehine, ormanlar, çayır ve meralar aleyhine değişmiş olsa da, nüfus da arttığı için topraklar yine de dardır; bir kısım köylülerin topraklarını, genişletmeleri ancak diğerlerinin topraklarından atılmaları ile, yani mülksüzleştirilmeleriyle mümkün olmaktadır.

Çorum bölgesinde tahıl tarımı, en başta da buğday tarımı gelir. Ekili, dikili toprakların % 90'dan fazlası tahıl üretimine ayrılmıştır. Bunu çok düşük oranlarla endüstri bitkileri, baklagiller, bağ — bahçe ve sebze üretimine ayrılan topraklar izler. Tahıl ekili toprakların % 70 — 80'ini buğday ekili alanlar kapatır. İkinci sırayı arpa alır. Bunları mısır, pirinç, çavdar, vs... takibeder. Bu yüzden buğday satıp satmadıkları, köylülerin hangi sınıfa girdiklerinin tespit edilmesinde oldukça doğru ve pratik bir ölçüdür. Çorum bölgesinde buğday satan bir köylü genellikle zengin bir köylü, buğday alan bir köylü de genellikle fakir bir köylüdür.

Buğdaygillerin en çok üretildiği bölgeler Merkez İlçe, Alaca, Sungurlu, İskilip'tir. Diğer başlıca ürünlerin yetiştirildiği bölgeler ise şöyledir : Pirinç; İskilip, Bayat, Osmancık ve Kargı'da, Kızılırmak'ın geçtiği yerlerde üretilir. Meyvecilik ve sebzecilik, ırmak ve derelerin sulanabilir yerleri ile vadilerde yapılır.

Hayvancılık dağlık ve yaylalık bölgelerde yapılır. En çok koyun beslenir. Çayır ve meraların gittikçe azalması yüzünden hayvancılık gerilemektedir.

Çorum bölgesinde sanayi geridir. Bellibaşlı sanayi işletmeleri şunlardır : Çorum çimento fabrikası, un fabrikaları, çeltik fabrikaları, kiremik ve tuğla fabrikaları, küçük çapta onarım yapan atelyeler ve küçük imalât evleri, Alpagut ve Dodurga linyit kömür işletmeleri. Sanayiin geriliği yüzünden, modern sanayi proletaryası gelişmemiştir. Çok sayıda işçinin çalıştığı iki işletme vardır : Çimento fabrikası ve kömür işletmeleri. Toprak sanayiinde (kiremit ve tuğla) toplam olarak çok sayıda işçi çalışıyor, fakat bunlar bir sürü işletme arasında dağılmış durumdadır.

Çorum bölgesinde ticaret DP iktidarı dönemindenberi hızla yaygınlaşmaktadır. Kasabalardan sonra kendi halinde yaşayan köyler de ticarî hayatın içine itildiler. Köylülerin kendi el zanaatları çöktü ve çökmeye devam ediyor. Köylüler, hergün biraz daha artan ölçüde, ihtiyaçlarını kasaba ve şehir pazarlarından temin etmek zorunda kalıyorlar. Kendi ürünlerini de pazarlara götürüyorlar. Bu yolla bütün varlıkları emperyalizm ve büyük sermaye sahipleri tarafından talan ediliyor. Bu talana vurguncu ve tefeci tüccarlar da ortak oluyor ve hızla palazlanıyorlar. Ticaretin çerçevesi içine giren toprak da ufak bir azınlığın elinde toplanıyor. Öte yandan şehir ve kasabalarda da el zanaatları ve imalâtçılık yıkılıyor, onun yerini emperyalist tekellerin ve büyük sermaye sahiplerinin mamullerinin satıcılığı (yani ticaret) alıyor. Bu konulara ilerde yeniden döneceğiz.

Çorum bölgesinde büyük toptancı, ithalâtçı, ihracatçı pek yoktur. Yaygın olan perakende ticarettir. Toptan ticaret işlemi az miktarda Merkez İlçe'de vardır, o da merkezi İstanbul, İzmir, Ankara, Samsun olan büyük toptancı ve ithalâtçıların birer başbayiliği düzeyindedir. 1967'de oto parçası ithal eden bir firma varmış. Bugün, bu sayıda bir miktar artma olsa bile önemli değildir.

Çorum bölgesinden dışarı satılan maddelerin başında Buğday ve Un gelmektedir; daha sonra Çimento gelir. İlin aldığı maddelerin çoğu Endüstri Maddeleri ile Besin Maddeleri'dir. Başlıca getirildiği iller, İstanbul, Ankara, İzmir, Samsun'dur. İlk turfanda sebze ise Ankara aracılığı ile Çukurova'dan sonra sırasiyle Çarşamba, Amasya, Marmara ve Ege Bölgesi'nden gelmektedir. Bunların Çorum bölgesindeki ticaret burjuvazisinin durumunu kavratabilmek için belirtiyoruz.

ALACA VE SUNGURLU BÖLGESİNDE SINIFLAR VE SINIF İLİŞKİLERİ

A — KÖYLERDE SINIFLAR

Sınıfları birbirinden nasıl ayırdetmeli?

Alaca ve Sungurlu köylerinde sınıfları birbirinden ayırdetmek için, köylülerin sahip olduğu toprak büyüklüğü, yalnız başına bu, doğru bir ölçü olabilir mi? Olamaz. Çünkü, ilk önce, zengin köylüler sadece kendi toprakları üzerinde değil, diğer köylülerin topraklarını da işliyerek zenginleşmektedir. İkincisi, tarımda gittikçe artan ölçüde modern ziraat aletlerine, ücretli işgücüne, gübrelemeye, sulamaya vs. başvurarak bir kısım köylüler, küçük bir toprak parçası üzerinde de zenginleşebilmektedirler ve bu yönde hızlı bir gelişme vardır.

Ücretli işgücüne başvurma sınıfları birbirinden ayırdetmek için bir ölçü olabilir mi? Olabilir. Fakat bu ölçü pratik değildir. Çünkü işgücüne düzensiz olarak başvurulmaktadır. Kimin ne kadar işçi çalıştırdığını bilmek zordur.

O halde ölçü ne olmalı? **Ölçü köylülerin sahip olduğu toprak büyüklüğü ile birlikte, sahip oldukları çeki hayvanı (öküz, beygir) sayısı ve traktör, pulluk vs. gibi üretim araçları olmalıdır.** Bu, oldukça doğru ve pratik bir ölçüdür. Meselâ 100 — 150 dönümden fazla toprağı ve bir traktörü olan bir köylü genellikle zengin bir köylüdür. Öte yandan, çeki hayvanı olmayan veya bir çift öküzü olan ve toprağı 50 dönümden az olan bir köylü genellikle fakir bir köylüdür.

Şimdi çalıştığımız Alaca ve Sungurlu köylerinde sınıflar ve sınıf ilişkileri üzerinde duralım.

YOKSUL VE TOPRAKSIZ KÖYLÜLER

Bunlar genellikle ya topraksız ya da çok az toprağa sahiptirler. 75 çiniğe kadar tohum ekilen toprağa sahip olanlar bu gruba girerler. (Bir çinik yarım tenekedir. Bir dönüme ortalama iki çinik tohum ekilir) Kırak ve verimsiz topraklarda bu sınır 100 çiniğe ulaşır. Bir kısmının bir çift öküzü, karasabanı vardır, birkaç koyun, tavuk vs. beslerler. Bu gruba giren köylüler istisnasız bahar ve yaz aylarının büyük çoğunluğunu inşaatlarda işçilik yaparak geçirirler. Bir kısmı, hali vakti yerinde olan köylülerse azaplık, tırpancılık, harmancılık, aylıkçılık vs. yapar. Çobanlık yaparlar. Bir çift öküze sahip olanların bir kısmı orta halli köylülerin toprağını da ortağına eker. Bunlar ancak bir çift öküzün işleyebileceği kadar toprağı ortak ekebilirler. Yoksul köylüler arasında ortakçılık yapanların sayısı gittikçe azalmaktadır. Bir kısmı toprağını hali vakti yerinde köylülere ortağa vermektedir. Ortakçılığın bu şekli gittikçe yaygınlaşmaktadır. Dolaştığımız köylerin çoğunda durum böyledir. Yoksul köylülerin bir kısmı da, hali vakti yerinde köylülere (özellikle traktör sahiplerine) topraððını parayla sürdürmektedir. Zamanla bunların çoğu şehre (en çok Ankara'ya) göçmekte ve geride kalan küçücük toprağını da satmaktadır. Son yıllarda toprak satışında bir yükselme olmuştur. Satılan toprakların büyük çoğunluğunu yoksul köylülerin sattığını öğrendik. Yoksul köylüler arasında toprak satın alan yok denecek kadar azdır.

Son yıllarda Tarım Kredi Kooperatifleri köylülere borçla sun'i gübre vermiştir. Gübreyi en az kullananlar ya da hiç kullanmayanlar yoksul köylülerdir.

Köylerden göç edenlerin sayısında son yıllarda artış olmuştur. Göç edenlerin çoğunluğu yine bu gruptandır. Kapıcılık, işçilik, bulaşıkçılık, hademelik gibi işlerde çalışmaktadırlar. Sürekli bir iş bulmak için can atmakta, fakat bulamamaktadırlar. Ankara'nın ve Çorum'un gecekondu bölgelerini bunlar doldurmaktadır.

Çorum ilinde ve çevresinde yapılan bu inceleme, halk kitleleri içinde çalışan bütün devrimci arkadaşlara örnek olmalıdır. Ülkemizin sınıf tahlilini ancak böyle gerçeğe dayanan ve ayrıntılı bir inceleme ile ortaya çıkarabiliriz. Hepimiz kitle içinde çalışırken, kitlelerin öğretmeni olmadan önce, kitlelerin öğrencisi olmalıyız. Durum hakkında birinci elden bilgi toplamalı, bunu sistemleştirmeli ve bu bilgiyi devrimin hizmetine koymalıyız.

Hepsi Almanya'ya gitmek istiyor. Bir çoğu yazılmış, fakat bir türlü sıraları gelmemiştir. Bu işte de rüşvet döndüğü için, rüşvet verebilecek durumda olanlar bunların sıralarını ellerinden almaktadırlar. İçlerinden bazıları rüşvet yedirebilmek için varını yoğunu tüketmiştir.

Tarım Kredi Kooperatiflerinin verdiği kredilerden yoksul köylülerin payına düşen para gülünç denecek kadar azdır. (250 lira civarında). Kooperatif, krediyi tarlaya ve mülke göre vermekte ve karşılığında köylülerin tarlalarını ipotek etmektedir. Bu yüzden yoksul ve topraksız köylüler ya hiç kredi alamıyorlar ya da çok az kredi alabiliyorlar.

Bunların hemen hepsi işçilik yaparak kazandıkları para ile yiyecek buğday satın alırlar. Çoluğunun çocuğunun giyeceğini, okul eşyasını ve diğer acil ihtiyaçları karşılarlar. Karşılayamayanlar, varlıklı köylülere, hısım ve akrabalara, şehirdeki dükkâncıya, pırtıcıya (manifaturacı) borçlanırlar. Borç faizleri yüksektir. (Aylık yüzde 6, yıllık yüzde 60 — 70). Pırtıcılar borca verdiği malın fiyatını bir kaç misli artırır.

Pazarda en az alış veriş yapanlar yoksul köylülerdir. Fakat yine de öldürücü pahalılık bunların hayatlarını çekilmez hale getirmektedir.

Yoksul köylülerin çocukları aç kalmak tehlikesiyle karşı karşıyadır. Onun için daha küçük yaşlarda çocuklarını azap olarak, çırak olarak, garson vs. olarak çalışmaya göndermektedirler.

Bunlar çocuklarını ya hiç evlendiremezler ya da binbir güçlükle ve yıllarca çalışarak biriktirdikleri parayı elden çıkararak evlendirebilirler. Evlerini yenileyemezler veya binbir güçlükle borçlanarak yenileyebilirler. Özellikle kavak ve söğüt yetişmeyen ova köylerinde ev yaptırmak çok güçtür.

Devlet dairelerinde işlerini yürütemezler. Devlet dairelerine gitmek bunlar için cehenneme gitmek gibidir.

Yoz ve rüşvetçi memurlar ve karakollardaki görevliler en fazla baskıyı ve en kötü muameleyi yoksul köylülere yapar.

Yoksul köylüler varlıklı köylüler tarafından ücretli işgücü ve borç faizi yoluyla, kasaba ve şehirlerdeki tefeci ve vurguncu tüccarlar tarafından, büyük sermaye sahipleri tarafından, ve inşaatlarda ücretli işgücü yoluyla müteahhitler tarafından sömürülürler.

ORTA KÖYLÜLER

Bunlar kendi içlerinde de aşağı, orta ve üst olmak üzere ayrılırlar. **Aşağı orta halli köylüler,** Alaca ve Sungurlu bölgesinde, toprağın verimli olup olmamasına göre genellikle 75 — 150 çiniklik toprağa ve bir çift öküze sahiptirler. Bir çoğu, birkaç davar ve bir inek besler. Kendi ihtiyaçlarının dışında hayvan beslemezler. Bunlar yakın zamanlara kadar tarlalarını işleyerek geçinirlerdi. Fakat tarımın hızla ticaret alanına girmesiyle birlikte bunların durumu sarsıldı. Gelirleri giderlerini karşılayamaz oldu. Açık vermeye, borçlanmaya başladılar. Açıklarını ve borçlarını kapatabilmek için ek işler yapmak zorunda kaldılar. Bunlar kural olarak ücretli işgücüne başvurmadıkları gibi, kendileri gittikçe artan ölçüde işgüçlerini satarlar ve yoksul köylü haline gelirler. Aşağı — orta halli köylü ailelerinden bir veya birkaç kişi bahardan hasat zamanına kadar inşatlarda veya benzeri yerlerde işçilik veya ustalık yapar. Traktörlerin yaygınlaşmasından beri bunların bir kısmı tarlalarını parayla traktörlere sürdürüp amelelik yapmayı daha kazançlı bulmaktadırlar. Yoksul köylülerden sonra tarlalarını en çok ortağa verenler ve satanlar bunlardır. Şehirlere göçenler, yoksul köylülerden sonra en çok bunların arasından çıkıyor. Ziraat Bankası kredilerinden ve Tarım Kredi Kooperatiflerinin gübrelerinden yoksul köylülerden sonra en az bunlar yararlanır.

İçlerinde buğday satan hemen hemen yoktur. Hattâ bir kısmı buğday satın alır.Bunların pazarlarla ilişkisi yoksul köylülere nisbetle daha fazladır. Bu yüzden vurguncu ve tefeci — tüccarlar tarafından daha fazla ve daha geniş ölçüde sömürülürler.

Sulak yerlerde tarlası olanlar patates, soğan, fasulya vs. satarak bir parça açığını kapatabilirse de, bu gruba dahil olan köylüler uzun müddet durumlarını koruyamıyor ve gittikçe açlığa ve sefalete sürükleniyor, yoksul köylü ya da proleter saflarına katılıyorlar.

Orta halliler ve yukarı — orta halliler bir miktar sömürüde bulunsalar bile kendileri de vurguncu ve tefeci — tüccarlar tarafından sömürülmektedirler. Orta halli köylülük hızla parçalanmakta, ufak bir kısmı zenginleşirken çoğunluk gittikçe daha kötü geçim şartlarına yuvarlanmaktadır.

Yukarı halli köylüler genellikle bir çift beygire veya iki çift öküze sahiptirler. Bunlar, yiyeceğinden artırdığı bir miktar buğdayı satabilir. Bunun yanında sebze, meyva, üzüm gibi şeyler satabilirler.

Orta köylülere göre, «Paranın hiç bereketi yok» tur. Bir anda ceplerindeki üç beş kuruşun tükendiğini görüverirler ve hayrete düşerler. «Köylünün ürünü para etmemektedir» ve «ne alsalar ateş pahasına» dır. Banka kredilerinden de şikâyetçidirler. «Banka kredileri bir yaraya merhem olmamaktadır.» Çok kazanmak için : «İnsanın ya çok toprağı olmalı, ya da büyük sermayesi.»

Yeni bir zam, bir vergi, paranın değerinde bir düşüş veya düğün yapmak, ev yapmak, bilinmeyen bir zarara uğramak, bunların durumunu allak bullak etmektedir.

Nüfus hızla çoğaldığı için, bunların çoğunluğunun geleceği karanlıktır. Tarlalar yeni yetişen çocuklar arasında bölüşüldüğünde, her birine ancak bir «soğan tarlası» düşecektir. Bu yüzden orta köylüler, çocuklarını binbir güçlükle okutmaya veya bir meslek sahibi yapmaya çalışırlar.

İçlerinde koşusu (çift hayvanı) olanların bir kısmı ortakçılık yapar, koşusu olmayanlar toprağını ortağa (ortakçıya) verir. Fakat çoğunluğu kendi işler. Karasaban ve öküz, bundan üç beş yıl önce çok yaygındı. Son yıllarda orta halli köylülerin birçoğu toprağını traktöre parayla sürdürüyor. Artan vaktinde de gidip işçilik yapıyor. Sadece traktörün süremediği bayır yerleri karasabanla sürüyor. Durumu daha iyi olanlar, yavaş ya-

IFLARIN TAHLİLİ

vaş saplarını da traktöre çektirip dövdürüyorlar. Durumu kötü olanlar, yine bir ay döven sürmek zorunda kalıyor. Çünkü traktörün üzerinde döneceği sap, çok miktarda olmalıdır. Bu yüzden durumu kötü olan orta ve yoksul köylüler, tarlayı varlıklı köylülere, ortağa vererek ya da satarak bu işkenceden kurtulmaya çalışıyorlar.

Bunların da birçoğu Almanya'ya gitmek için yazılmış, sıra beklemektedir. Birçoğu gitmek istediği halde sıra gelmeyeceğini düşünerek yazılmamıştır.

Yoksul ve aşağı — orta köylüler buralarda köylülüğün çoğunluğunu meydana getirmektedir.

ZENGİN KÖYLÜLER

Bunlar toprağın verimliliğine göre, 300 çiniklik veya daha fazla toprağa sahiptirler. Fakat toprak büyüklüğü, zengin köylüleri ayırdetmek için iyi bir ölçü değildir. Bazan daha az toprağa sahip zengin köylüler bu-ekilebilecek büyüklükte) toprağa sahip olan orta köylülunduğu gibi, meselâ 300 çiniklik (yani 300 çinik tohumler de vardır. Zengin köylüleri orta köylülerden ayıran kıstas, bunların topraklarının yanısıra, mükemmel ziraatletlerine de sahip olmalarıdır. Bunlar genellikle bir traktöre, bir biçer dövere, bir patosa, bir çift beygir veya katırla beraber bir çift öküze, veya bunlardan birkaçına sahiptirler.

Sungurlu'ya bağlı (K) köyünde 11 traktör sahibi vardır. Bunların toprakları 400 çinik civarında tohum alır; bir kısmınınki daha büyüktür. Kendi topraklarından başka 2 — 5 ailenin topraklarını ortak ekerler. Köyde bir patos vardır ve traktör sahiplerinden birine aittir. Son yıllarda satılan toprakların çoğğunu zengin köylüler almıştır. Sattıkları toprak çok azdır. Onu da, daha elverişli yerden toprak satın almak veya kasabalarda veya şehirde daha kazançlı başka bir iş tutmak için satarlar.

(M) köyünde traktör sahibi dört aile var. İkisinin toprağı geniş; ikisinin daha az. Orada da bir patos sahibi var. Aynı adamın traktörü de var. Bunlar kendi topraklarından başka, 3 — 5 ailenin topraklarını ortak ekiyorlar. En çok toprağı zengin köylülerin üst kesimleri satın almıştır.

Bunlar ortakçılıktan başka parayla yoksul ve orta köylülerin topraklarını işler, saplarını taşır ve döverler.

Traktör sahipleri uzak köylerin topraklarını da ortak ekmektedirler. Meselâ : (K) köyündeki traktör sahipleri (M) köyünün topraklarını; (Ç), (D), (S), köylerindeki traktör sahipleri (C) köyünün topraklarını ortak ekiyorlar. (E) Köyünden bir traktör ve patos sahibi, (F) köyünden 400 tenekelik toprağı ortak ekmiştir.

Zengin köylüler yoksul ve orta köylülerin topraklarını ortak işledikten başka onları satın almakta ve gittikçe de topraklarını büyütmektedirler.

Topraklarında azap, tırpancı, harmancı, vs. olarak aylık ve mevsimlik işçi çalıştırmaktadırlar.

Bir kısım zengin köylüler tarımın yanısıra ticaret ve nakliyecilikle de meşgul oluyor. Biz en çok saman ve meyva (özellikle elma ve portakal) ticaretine rastladık. Kamyon sahipleri on onbeş kuruşa aldıkları samanı Doğu Karadeniz bölgesinde otuz kırk kuruşa satıyorlar. Adana ve Amasya bölgelerinden yükledikleri elma ve portakalları kilosu yüz ilâ ikiyüz kuruşa satıyorlar ve kamyonlarla bütün kasabaların pazarlarını dolaşıyorlar.

Bazı zengin köylülerin kasabalarda bir dükkânı veya Ankara, Sungurlu, Çorum'da bir veya birkaç arsası vardır. Zengin köylülerin bir kısmı zamanla köyü terketmekte, şehre yerleşmektedirler. Şehre yerleşenlerin bazıları toprağını ortağa vermekte, bazıları parayla işlettirmekte, bazıları da satmaktadırlar. Bazı varlıklı köylüler, arsa spekülâsyonu yoluyla iyice zenginleşmişlerdir.

Zengin köylüler, Ziraat Bankası'nın köylülere verdiği kredinin ve gübrenin en çoğunu alırlar. Buna karşılık tarlaları bankaya ipotek edilir.

Bir kısmı, yoksul ve orta köylülere faizli borç verir, veya, para faizsiz, tarla icarsız olmak üzere yoksul ve orta köylülerin topraklarını işler. (Borç genellikle ürün olarak değil de para olarak geri alınır.)

Alaca ve Sungurlu bölgesinde en çok buğdayı zengin köylüler satar. Ayrıca sulak bölgelerde sebze yetiştirip satanlar da vardır.

Zengin köylüler de kendi aralarında yukarı, orta ve aşağı olmak üzere üç kesime ayrılırlar.

Zengin köylülerin yukarı kesimi, genellikle kasabalarda oturur; ve tarımın yanısıra ticaretle meşgul olanların çoğu bu gruptandır. Zengin köylüler içinde en çok krediyi bunlar alıyor. İşgücüne en çok bunlar başvurur. Biçer — döver sahipleri, birkaç traktöre birden sahip olanlar, hem traktörü, hem patosu olanlar, toprakları 500 dönümden fazla olanlar bu gruba girer.

Sungurlu'nun köylerinde bu gruba girenlerden bazıları şunlardır :

Akçakoyun köyünden Musa ve Arif Yücel : Traktörleri ve patosları vardır. Toprakları 1500 dönüm civarındadır. Sungurlu'da apartmanları vardır.

Evci köyünden Rıfat .Sarıyüce ve kardeşleri : Toprakları 1000 dönüm civarındadır. Traktörleri, apartmanları ve dükkânları vardır. Sungurlu'daki fırına ve ekmek fabrikasına ortaktırlar.

Kırankışla köyünden Hacı Nuri : Toprağı 2000 dönüm civarındadır. Traktörü, Türk Petrol benzin satış istasyonu, apartmanı vardır. AP ilçe başkanıdır.

Yorga köyünden Memiş Tatlısu : 1000 dönüm civarında toprağı, traktörü, Ankara'da bir apartmanda hissesi vardır. Hissesinin tutarı 2,000,000 lira civarındadır.

Tuğcu köyünde Şükrü Bulur : 1500 dönüm civarında toprağa, bir traktöre ve bir kamyona sahiptir.

Tuğcu köyünden Ali Ocaklı : Toprağı 1000 dönüm civarındadır. Bir traktörü, Sungurlu'da apartımanı ve manifatura mağazazı vardır.

Alacanın Büyükcamili köyünden biri, bir motor değirmenine sahiptir. Kendisi Ankara'da oturuyor ve müteahhitlik yapıyor. 1970 yılında köyden 100,000 liralık toprak satın almıştır. Bu şahsın motor değirmenini bir traktöre ve bir patosa sahip olan başka bir aile kira ile işletmektedir.

Bunların hepsi de, topraklarını ortağa vermeden kendileri işletmektedir. Toprakları parça parçadır. Yanı büyük çiftlikler halinde değil, ayrı tarlalar halindedir. Çünkü hepsi de topraklarını sonradan satın alarak genişletmişlerdir.

Zengin köylülerin daha aşağı kesimleri, Almanya'ya gitmek için yazılmışlardır. İçlerinde gidip gelenler vardır.

Zengin köylülerin özellikle aşağı ve orta kesimleri bir yandan ücretli işgücü ve borç faizi yoluyla yoksul ve orta halli köylüleri sömürürken, öte yandan kendileri de emperyalist tekellerin, büyük sermaye sahiplerinin ve daha zengin köylülerin baskısı ve sömürüsü altındadırlar. Bankalara faiz öderler. Yedek parça, benzin ve mazot fiyatlarının ve diğer tüketim mallarının pahalılığından şikâyetçidirler.

Zengin köylülerin yukarı kesimleri ise, genellikle büyük şirketlerin bayiliğini, mümessilliğini yapmaktadırlar.

BÜYÜK ÇİFTLİK SAHİPLERİ

İncelediğimiz bölgede eski büyük mülkler nüfusun artması ve alım satım yüzünden sürekli olarak parçalanmış ve küçülmüştür. Bugün bazı yerlerde tarlalar o hale gelmiştir ki artık daha fâzla bölünmesi imkânsızdır. Sahiplerini doyuramaz hale gelen bu küçük toprak parçaları, bir süredir yeniden zengin köylülerin elinde birikmektedir.

Büyük çiftliklere gelince, bunların çok azı ayakta kalabilmiştir. Biz iki tanesini biliyoruz : Haydar Beye ait Teberik Çiftliği ile Alaca'da oturan Şahin Kafkas'a ait Hüseyin Gazi Çiftliği.

Haydar Bey, eski DP milletvekillerinden ve Yassıada mahkûmlarından Doktor Hacı Ali Dede Kargınoğlu'nun babasıdır. Bunların iki çiftliği varmış; Geven Çiftliği çok önceleri Geven köylülerine satılmış. Fakat yıllarca sonra köylülerin işlediği topraklara yeniden sahip çıktılar. Hacı Ali Bey'in kardeşi Avukat Selim Bey köylüleri mahkemeye verdi. Çiftliğin kendilerine ait olduğunu mahkemede «ispat» (!) etti ve davayı kazandı. Peşinden köylülerin o güne kadar işlediklerinin bedelini tazmin için dava açtı ve onu da kazanmak üzereydi ki, fena halde kaybetti. Geven köylülerinin intikamı kurşun olup Alaca meydanında Selim Bey'i delik deşik etti. Böylece davayı Geven köylüleri kazandı. Bir daha da kimse cesaret edip toprakları köylülerin elinden almaya kalkışamadı.

Külah, Gicili, Çelebibey, Ekmekçi, Tahirabad köyleriyle sınır olan **Teberik** çiftliği ise, hâlâ Haydar Beyin elinde köylüleri ortakçı ve ücretli işçi olarak insafsızca soymanın ve köleleştirmenin aracıdır.

Hüseyin Gazi Çiftliği, şimdiki sahibi tarafından bir başkasından satın alınmıştır. Teberik çiftliğinden daha küçüktür. Çiftliği, biçer — döveri ve traktörleriyle sahibi işletiyor. Geniş ölçüde ücretli işgücüne başvuruyor. Ayrıca bol miktarda kavak fidanı yetiştirip satıyor.

Çiftlik sahiplerinin yanında zengin köylülerin yukarı kesimi de bugün karşı — devrim safındadırlar. Zengin köylülerin yukarı kesimleri; yoksul ve orta köylüleri borçlandırarak yüksek faizler sızdırıyorlar. Aynı zamanda içlerinden ticaretle meşgul olanlar, emperyalist tekellerin ve büyük sermaye sahiplerinin bayiliğini, temsilciliğini alarak onların bir parçası haline geliyorlar.

Bunların devlet dairelerinde, bankalarda, gerici partiler üzerinde geniş etkileri ve itibarları var. Köylülerin devlet dairelerine önemli bir işleri düştüğünde önce bunlara başvuruyorlar. Zengin köylülerin yukarı kesimi bir yandan bulundukları yerlerde emperyalizmin dayanağı oluyor; öte yandan, işgücünü insafsızca sömürdükleri, yüksek faizlerle yoksul ve orta köylüleri borçlandırdıkları için, yarı — feodal bir karakter taşıyorlar.

ALMANYA'YA İŞÇİ OLARAK GİDİP GELENLERİN DURUMU

Bunların, Almanya'da dişlerinden tırnaklarından artırdıkları paralar Türkiye'ye gelir gelmez değer kazanıyor; gidip dönenlere, yoksul ve orta köylü kitlesine nisbetle bir ferahlık sağlıyor. Bunlar, paralarıyla ya şehir ve kasabalarda arsa, ev, dükkân satın alıyorlar, ya birkaç ortak birleşip bir kamyon veya traktör satın alıyorlar, ya da başka bir ticari işe atılıyorlar. Bu nisbi ve geçici ferahlık, hemen bütün köylü kitlesinde Almanya'ya gitmek isteğini kamçılıyor. Köylüler Almanya'ya karılarını ve kızlarını da gönderiyorlar. İçlerinden bir kısmı arsa spekülasyonu, faizcilik ticaret vs. yoluyla zenginleşse bile (bu da elbette geniş köylü kitlelerinin daha çok yoksullaşması pahasına olabilir), gerçekte bunların çoğunluğu için hayat seviyesindeki nisbî yükseklik geçicidir. Çünkü paranın değerindeki sürekli düşüşler, fiatlardaki sürekli yükselişler ve emperyalist tekellerin ve büyük sermayenin ezici rekabeti, onların küçük sermayelerini kısa zamanda eritecektir

KÖY ÖĞRETMENLERİNİN DURUMU

Son dört beş yıl içinde Alaca ve Sungurlu çevresinde arsa satın alma furyası başladı. Bir çok varlıklı köylü gibi öğretmenler de bu akımın dışında kalamadılar. Pek çok öğretmen, maaşından arttırıp biriktirdiği parayı arsaya yatırdı. Hattâ bazıları aralarında birleşip kooperatifler kurdular Kooperatif aracılığıyla aldıkları arsaları aralarında paylaştılar. Bu yolla sermayesini birkaç yüzbin liraya ulaştıranlar oldu. Bazıları birkaç katlı apartıman diktirdi. Bazıları öğretmenliği bırakıp ticarete atıldı (nakliyecilik, kırtasiyecilik gibi). Hattâ beş on öğretmen birleşip bir tuğla fabrikası bile kurdular.

Fakat kitlesi itibarıyle köy öğretmenlerinin durumu yukarı — orta halli köylülerden daha iyi değildir. Köylüler eskiden öğretmenleri kendilerinin üstünde imtiyazlı bir tabaka olarak görürlerdi; öğretmen olmak önemli bir mevki işgal etmek sayılırdı. Şimdi durum değişmiştir. Zengin köylülerin gözünde öğretmenlik eski itibarını yitirmiştir. Bunların bazıları çocuklarını öğretmen yapmaya bile razı olmuyor. Yoksul ve aşağı orta köylüler için öğretmenlik hâlâ itibarlı ve rahat bir meslektir. Hemen hepsi çocuklarını Hasanoğlan ilköğretmen okulu giriş imtihanlarına sokuyorlar.

Köy öğretmenlerinin menfaati bugün devrimden yanadır. Zaten mahallî gericilerin en çok saldırısına uğrayanlardan biri de bunlardır.

BU YAZIYA, GELECEK SAYIDA KASABALARDA SINIFLARIN DURUMUYLA DEVAM EDECEĞİZ.

Tartışma

Paris Komünü 100 yaşında

Tam bir asır önce 1871'de... 18 Martında 1871'in, ayaklandı Paris'in işçisi. Ayaklandı ve ilk kez bir işçi hükümeti kurdu dünyada. Kurdu ve yönetti Paris'i... Kurdu, yönetti ve savundu da!.. Emeği ile var olan ve salt emeğine yar olsun istediği Paris'ini, Fransız Thiers ve Alman Bismarck'ın kişiliklerinde tüm dünya burjuvazisine karşı savundu. Uğrunda gözünü bir an olsun kırpmadan ölmesini de bildi.

«... Hayır, Paris'in emekçi kadınları barış değil, kıyasıya bir savaş istemektedir!

... Bugün bir uzlaşma ihanettir!

... Bir tek kelime ile emekçinin kendi kendisini özgür kılmasını reddetmek olur!

Kuşatma sırasında altı ay acı çekmek ve ihanet görmek; altı hafta boyunca güçbirliği etmiş sömürücülerle büyük bir mücadele; hürriyet dâvası için dökülen oluk oluk kan: İşte bunlar bizim zafer ve intikam ünvanlarımızdır!

Son saat çaldı: Emekçilere yer açın, cellâtları yıkılsın gitsin! Eylem ve enerji!

Komüne yürekten bağlı olan Parisli kadınlar, büyük tehlike anında kendilerinin de — irtica kapıları zorlayacak olursa; barikatlarda Paris Tabyalarının üstünde — tıpkı erkek kardeşleri gibi, komün, yani halkın zaferi için kanlarını dökmesini bildiklerini isbat edeceklerdir.»

Ve ettiler de. İşte isbatı:

«... Ah babacığım, görsen; evli erkekler karılarını ve çocuklarını bırakarak bizimle geliyorlar. Tüfekli kadınlar gördüm; bizim saflarımızda yer alarak düşmana ateş ederken «YAŞASIN KOMÜN» diye bağırıyorlardı.»

Ve mertçe ölmesini de bildiler.

«Güzel yüzlü ipekli elbiseler giymiş genç işçi kadınlar elde tabanca sokağa çıkıyor, topluluğa kurşun sıkıyor ve gururla gözleri kin dolu, «Beni hemen kurşuna dizin» diyorlardı. Penceresinden ateş edilen bir evde yakalanan bir tanesi, bağlanarak yargılanmak üzere Versay'a götürüleceği sırada «Hadi, hadi» diye bağırdı. «Beni oraya kadar götürmek zahmetinden kurtarın, haydi!»

Bütün bu kadınlar, büyük bir görevi yerine getiren şehitler gibi sakin, dudaklarında bir küçümseme gülüşüyle kendilerini feda ederlerken, hemen oracıkta kurşuna dizilirler.»

İnsan nasıl düşünmez işçi Milletvekili Miller'i:

«General, onu Panthéon'da ve topluma yaptığı kötülüğün bağışlanmasını istemek için diz çökmüş olarak kurşuna dizilmesini emretmişti. Diz çökmüş olarak kurşuna dizilmeyi reddetti. Talimat bu, diz çökmüş olarak kurşuna dizileceksiniz, çaresi yok dediler, göğsünü açarak idam mangasına gösterdi. Dediler ki; — «rol yapıyorsunuz, nasıl öldüğünüzün anlatılmasını istiyorsunuz. Sükünetle ölün, çok çok daha iyi olur. — Kendim ve dâvamın yararı için istediğimi yapmakta hürüm, dedi.» öyle olsun, diz çökün dediler, o zaman dedi ki: «Ancak beni iki kişiyle diz çöktürürseniz, diz çökerim.» Diz çöktürüldü ve hüküm infaz edildi. Yaşasın insanlık diye bağırdı. Bir şey daha bağıracaktı, ama cansız yere düştü.

Tarih böyle yazar Paris Komününü: **Sen nehri kandan kıpkızıl aktı. W. Liebknecht diyor ki:** «Burjuvazi bütün emekçileri de öldüremezdi ya... Zaten bunu başarsa da o zaman intihar etmiş olurdu. Burjuvazi işçiler olduğu için vardır, işçiler olmasa, o da yaşayamaz. Ama işçiler olduğu için de yaşayamayacaktır: Bu açmazdan çıkamaz.»

Ve dedi ki yüce Lenin: **«Biz Komünün omuzları üstünde yükseldik.»**

1871 Paris Komünü, işçi sınıfı tarihine sadece kahramanca bir direniş, sınıfına sahip çıkış, dünyada ilk kez bir işçi hükümeti kuruş ve bu uğurda gözünü kırpmadan ölüş şeklinde geçmedi. Aynı zamanda bilimsel sosyalizmin temel kavramlarına ve öncelikle «Devlet» kavramına büyük açıklık getirdi. Marx'a değerli bir kaynak oldu. Paris Komünü, Marksist — Leninistlerin strateji ve taktiklerinin saptamada baha biçilmez verileri ile bir hareket noktası olmuştur diyebiliriz. Bu uğraşın, bu büyük denemenin verilerinden çıkarılan sonuçlardır ki, yüzyıl önceki pek çok oportünistin maskesini düşürmüş, yüzyıl sonra bugün de pek çok oportünistin maske takma olanağını elinden almıştır.

KOMÜN VE MANİFESTO

Karl Marx ve F. Engels, 24 Haziran 1872 tarihinde Manifesto'nun yeni Almanca basımına yeni ve son bir önsöz yazarak, özetle şöyle dediler:

«Paris Komünü, özellikle bir şeyi, işçi sınıfının hazır bir devlet makinesini ele geçirip onu kendi hesabına kullanmakla yetinemeyeceğini isbat etmiştir.»

Marl Maxr ve F. Engels, 24 Haziran 1872 tarihinde mektubunda da Komünü şöyle değerlendiriyordu:

«Eğer tekrar okursan göreceksin ki, 18 Brumaire'nin son bölümünde, Fransa'da bundan böyle gelecek ihtilâl girişiminin, şimdiye kadar olduğu gibi, bürokratik ve askeri makineyi başka ellere geçirmeye değil, onu kırmaya dayanmak gerektiğini not ediyorum. Bu, Avrupa'daki bütün gerçek halk devrimlerinin ilk şartıdır. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın girişmiş bulundukları şey de budur.»

Bilindiği gibi yayınlanan ilk Komünist Manifestosunda,

«... İşçi sınıfının devriminde ilk aşama, proletaryayı egemen sınıf durumuna getirmek ve demokrasiyi kurmaktır.

«Proletarya politik üstünlüğünde, sermayeyi burjuvaziden dilim dilim koparıp almak için, bütün araçla-

la, üretici güçlerin miktarını arttırmak için yararlanacaktır.» deniliyor, «Devlet, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya» sözüyle devletin çok açık bir tanımı yapılıyordu. Ve Lenin de bunu,

«Marks'a göre devlet, bir sınıf egemenliği örgütü, bir sınıfın başka sınıf üzerindeki baskı örgütüdür.» diyerek saptıyordu.

Devrimde ilk durağın salt devleti ele geçirmek olmadığını gösteren Komün, aynı zamanda böylesi temel bir sorunu açıklığa kavuşturuyordu. Ve böylece yeni atılımlar başarıya ulaşabiliyor, Rusya'dan Çin'e değin halklar kurtuluyordu tutsaklığından sermayenin... «Bu makineyi kırmak, parçalamak...» Komün ile ortaya çıkan bu gerçeği, Marx'tan sonra Lenin şöyle belirtiyordu:

«Halkın, halk çoğunluğunu, işçilerin ve köylü çoğunluğunun çıkarı, gerçekten bu makineyi **kırmakta**, onu **parçalamaktadır**; yoksul köylülerle proleterler arasındaki özgür ittifakın «ilk şartı» budur ve bu ittifak olmaksızın, sağlam demokrasi olmaz, sosyalist dönüşüm olmaz» ve **Stalin** aşağıdaki satırları yazıyordu:

«Burjuva devrimi, elinde iktidarı tutan bir grup sömürücü yerine bir başka sömürücü grubunu koymakla yetinir; bu bakımdan eski devlet makinesini parçalamaya ihtiyacı yoktur, proleter devrimi ise iktidar mevkiinden, kim olursa olsun, bütün sömürücü grupları uzaklaştırır ve iktidara emekçilerin ve sömürülenlerin başı olan proleterler sınıfını getirir. Bu bakımdan eski devlet makinesini parçalamaktan ve onun yerine bir yenisini koymaktan vazgeçemez.»

YIKILAN DEVLETİN YERİNE NE KONACAK?...

Kaçınılmaz olarak ve Stalin'in de saptadığı gibi yeni bir devlet: İŞÇİ SINIFI DEVLETİ.

Kaçınılmaz olarak diyoruz, çünkü bildiğimiz gibi devlet, «hâkim sınıfın baskı aracı» dır. Devlet, sosyalist devletlerin tüm burjuva devletlerinin yerini almasına kadar varlığını sürdürecek ve her zapt edilen burjuva devletinin ardından karşımıza İŞÇİ SINIFI DEVLETİ olarak çıkacaktır.. Burjuva devletlerine karşı kendini koruma ve ülkesinde sosyalist kuruluşu tam gerçekleştirme zorunluluğundan hareket ile işçinin kurduğu bu devlet, aynı zamanda «emeğin sömürülmemesi için» bir baskı aracı olmak gibi yepyeni bir nitelik kazanacak, en sonunda da, tüm dünya ülkelerinde gerçekleşen sosyalist devrimler ile «sınıf» ların yokolması, kendisini de yok eden bir neden olacaktır. Devlet yok olacaktır. Bundan doğal ne var? Sebeb-i hikmeti eski deyimi ile, kaybolmadı mı ki?...

Bakın Engels ne diyor:

«Proletarya artık özgürlük için değil, hasımlarına karşı baskıyı örgütlemek için devlete ihtiyaç duyar. Ve özgürlükten söz etmenin mümkün hale geldiği gün, devlet, devlet olarak var olmaktan çıkar.»

PARİS KOMÜNÜ VE OPORTÜNİSTLER...

Paris Komününün tecrübesi, tarihten gelip bugüne kadar uzanarak devletin fethini, basit bir çoğunluk sağlama olarak yorumlayan oportünistlerin yakasına yapışmaktadır. Çünkü devlet makinesinin tahribi, oportünistlerin havsalalarının alamayacağı bir «delilik» tir...

Sosyalizm tahrifatçılarını, Paris Komününün 100. yılında, yine ondan yararlanarak Türkiye halklarının karşısında sergilemeliyiz. 2 Şubat tarihli **«Sosyalist»** gazetesinde **Hikmet Kıvılcımlı** imzası ile yayımlanan bir yazıyı ele alalım:

YETER BE!

«Bilimsel Sosyalizmin çok bilmiş düşmanları, ona **kandökücü diktatörlüğü** yakıştırırlar. Oysa gerçek Sosyalizmin bilim olarak başlıca ödevi, Marks'ın en büyük eserinde belirttiği gibi:

«Doğum sancılarını kısaltıp ılımlandırmak» — Das Kapital — tır.

«Dünyamız, yarım yüzyılı geçiyor: «Doğum sancıları ile kıvranmaktadır. Vietnam'da kan dökücü diktatör kimdir? Doğumu, sosyalizmin doğumunu engellemek isteyen Amerikan U.S.'a satılmış üç beş general ve politikacı. Şili'de sosyalizmin doğumunu Demokrasi... ile hiç sancısız gerçekleştirenler kimlerdir? Seçime yanyana girmiş: Sosyalistler, Komünistler, Radikaller, Bağımsız Halk Aksiyonu, — adlı Hıristiyan Demokrat din adamları —, Sosyal Demokratlardır.

«... **Kandökücü diktatörlük** kimlerin özlemidir? **«Sol devrimci»** veya Sağ Karşı — Devrimci Provokatörlerin özlemidir.

«... O kan içici Oligarşiyi en **«kansız ihtilâl»** ile deviren ne oldu? Tepeden tırnağa silâhlı Türkiye Silâhlı kuvvetlerinin 27 Mayıs devrimi.»

Ve «Sosyalist» gazetesinin sahip ve başyazarının, yazısını Paris Komünü gerçeği ışığında varılan bilimsel sosyalizmin gerçek temsilcilerine hitap ederek bağlayışına dikkat:

«Silâh kim, sen kimsin, a gönüllü polis devrimcisi hödük? Silâhlı kuvvetin ne olduğunu hiç mi kimse bilemez sanırsın a habenneka! Silâhın ve Silâhı kullananın ne olduğunu senden mi öğrenecek Kuvayi milliyecilikle yoğrulmuş bu Millet, bu Halk, bu İşçi Sınıfı, bu Köylü yığını, a hain değilse soytarıcı cici devrimci! Sen Daha Sağ Karşı — Devrimci Molla Hacı ağa kadar olsun, «saf bağlayıp»:

«Rab! Rab!» diyen Sol — Sağ adımını atmayı öğ-

LENİN: «PROLETARYA İHTİLALİNE GELİNCE, OPORTÜNİST ONU DÜŞÜNMEYİ BİLE UNUTMUŞTUR»

Evet, Lenin'in bu deyişi, konumuzun tam yeri: **«Proletarya ihtilâline gelince, oportünist onu düşünmeyi bile unutmuştur.»**

Bu arada Kıvılcımlı'ya, Marx'a sahip çıkmağa çalıştığı için hatırlatmak isteriz, Marx'ın «Doğum sancıları» örneği, silâh adı duydu mu tarifsiz sancılara gark olan oportünistlerin sandığı gibi, «ihtilâl» e özdeş tutmamaktadır... İhtilâl sancıyı hafifletir, hafifletmekten öteye «YOK» eder...

ENGELS: «EĞER PARİS KOMÜNÜ BURJUVAZİYE KARŞI, SİLÂHLANMIŞ BİR HALKIN OTORİTESİNİ KULLANMASAYDI, BİR GÜNDEN FAZLA TUTUNABİLİR MİYDİ?»

Diye başlıyor ve şöyle devam ediyor:

«Bu baylar hiç ihtilâl görmüşler midir hayatlarında? İhtilâl, herhalde mümkün olan en otöriter şeydir. İhtilâl, nüfusun bir kısmının tüfek, süngü ve top gibi söz uygun düşerse, otoriter araçlar kullanarak, kendi arzusunu nüfusun öteki kısmına zorla kabul ettirdiği bir eylemdir. Yenen taraf, egemenliğini, silâhların reaksiyonerlerde uyandırdığı korkuyla sürdürmek zorundadır. Eğer Paris Komünü, burjuvaziye karşı, silâhlanmış bir halkın otoritesini kullanmasaydı, bir günden fazla tutunabilir miydi? **Tersine, onu, bu otoriteyi çok az kullanmış olmakla kınayamaz mıydı?** Öyleyse, iki ihtimalden biri: ya **anti - otoriterler ne dediklerini kendileri de bilmiyorlar, bu takdirde, karışıklık yaratmaktan başka bir şey yapmıyorlar; ya da bilmiyorlar, bu takdirde proletarya dâvasına ihanet ediyorlar. Böylece her iki halde de gericiliğin değirmenine su taşıyorlar.»**

Tam bir asır önce: 1871'de... 18 Martından 1871'in, ayaklandı Paris'in işçisi. Ayaklandı ve ilk kez bir işçi hükümeti kurdu dünyada. Kurdu ve yönetti Paris'ini: Kurdu, yönetti ve savundu da!.. Emeği ile var olan ve salt emeğine yar olsun istediği Parisini, Fransız Thiers ve Alman Bismarck'ın kişiliklerinde tüm dünya burjuvazisine karşı savundu ve uğrunda bir an olsun gözünü kırpmadan ölmesini de bildi... Onbin onbin... kırkbin kırkbin... Ve dedi ki tarih: **«Sen nehri kandan kıpkızıl aktı...»**

Sen nehri Komüncülerin kanıyla sulandı.

Ve dedi ki Komüncüler: «Hürriyet ağacı, hürriyet düşmanlarının kanıyla sulanarak büyür.»

Ve dedi ki yüce Lenin: «Biz Kömünün omuzları üstünde yükseldik.»

Mahmut Aydan - İstanbul

KÖYLÜ MESELESİNE ÖNEM VERELİM

Bizler iki devrimci öğretmen arkadaşız. **İşçi — Köylü** ve **Proleter Devrimci AYDINLIK** abonesiyiz. Salt abone değil. Mücadeleye gönülden bağlıyız ve devrimci görev olarak bir şeyler yapabilmek için çaba göstermekteyiz. Bulunduğumuz yer bakımından daha çok köylüler içinde çalışıyoruz. Gerek gazetede ve gerekse dergide somut köy çalışmalarına daha geniş yer verilmelidir. Henüz mücadeleye girmemiş küçük üreticilerin, afyon, buğday, arpa, gül, pancar üreticilerinin, yarı — proleter köylülerin ve tarım işçilerinin nasıl devrimci mücadeleye kazanılacağı, bunun için ne gibi taktikler uygulanacağı ve devrimimizin temel gücü olan köylülüğün nasıl örgütlendirileceği, örgüt çalışmalarının devrimi hızlandırıcı rolü konuları teorik ve pratik eğitimimizin ilk hedefleri olmalıdır.

Gazetede mücadele içindeki halk kitlelerine öncelik tanınmakla birlikte, mücadeleye henüz katılmamış veya dinci — gerici duygu ve düşüncelerle uyutulmak istenen, bilinçsiz geniş halk yığınlarının uyanışı ve mücadelemize kazanılması için yazılar yazmalıyız.

Afyon Köylerinde iki devrimci öğretmen arkadaş

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK'IN AÇIKLAMASI

Dergimizde, köylük alanlardaki çalışmalarımızla ilgili yazıları pratiğimiz ilerledikçe yazıyoruz. 33. sayımızda tütün üreticilerinin mücadelelerinden çıkardığımız sonuçları anlatmıştık. Gelişen sınıf mücadelesinin içinde, köylük alanlardaki çalışmalarımızı önemle ele alacağız.

Gazetemizde mücadeleye henüz atılmamış halk yığınlarının devrim saflarına kazanılması için yazıyoruz. Halk yığınlarının somut taleplerini dile getiriyor, bunları tavizsiz savunuyor ve halkın devrimci iktidar hedefine yöneltiyoruz. Hâkim sınıfların gerici ve halk düşmanı kimliklerini teşhir ediyor, onların düşünce ve davranışlarıyla halka karşı olduklarını açıklıyoruz. Halkın devrimci fikirlerle donatılması işi, güç ve çetin bir iştir. Sabırla çalışmamız gerekir. Şunu asla unutmamalıyız: Sözden çok işe önem vermeliyiz. Savunduğumuz fikirlerle davranışımız bir olmalıdır. Halkın ihtiyaçlarını doğru tesbit etmeli ve bunları savunmalı bunlar için mücadele etmeliyiz. Bu mücadeleyi halkın devrimci iktidar hedefine yöneltmeliyiz. İşte o zaman halk yığınlarına devrimci fikirleri kavratabiliriz.

Köyde çalışan iki öğretmen arkadaşımız olarak, sizin eleştirileriniz bizim için değerlidirler. Bundan böyle de eleştirilerinizi bekleriz. Ancak, eleştirilerinizi kendi pratik çalışmanızla ve mücadelenizle birleştiriniz. Kendinizin çıkardığı sonuçlarla dergideki yazıları

Osman Olcay'ın yeni üslup dediği, emperyalizmin daha sinsi tahakküm politikasıdır

Nihat Erim kabinesinin Dışişleri Bakanlığına ğetirilen, NATO Genel Sekreterliği Birinci Siyasi Yardımcısı Osman Olcay, Türkiye'ye gelirken Brüksel'de ve Yeşilköy'de birer konuşma yaptı. Osman Olcay, Brüksel'de gazetecilerle konuşurken, **yeni hükümetin dış politika alanında hiçbir değişiklik yapmıyacağını, bunu bizzat Erim'in açıklamış olduğunu** ısrarla belirtti. **Erim'in uluslararası politika alanında iyi tanınmış bir şahsiyet olduğunu, gerek onun Başbakanlığının, gerekse yeni kabinenin «istikrarlı» niteliğinin, NATO camiasında çok iyi karşılandığını** ekledi.

Bu sözleriyle Olcay, Erim kabinesinin emperyalizme bağımlılığı daha «modern» bir görünüm altında, daha «istikrarlı» bir şekilde yürütmekle görevlendirildiğiğni açıklamış oluyordu. Emperyalizmin saldırgan paktı NATO, yeni iktidarın «lâik», «Atatürkçü», «reformcu» görünüşlü siyasi şahsiyetlerine büyük güven duyuyor. NATO'nun kilit bir mevkiinden Türkiye Dışişleri Bakanlığına getirilen Osman Olcay, Yeşilköy'de yaptığı basın toplantısında niçin bu görevi kabul ettiğini şu şekilde açıkladı : «... inanıyorum da ondan. Hocam Nihat Erim'e, seçtiği arkadaşlara inanıyorum...» Osman Olcay, yeni kabineye niçin ve nasıl inanıyor? Bu konuyu biraz daha yakından inceleyelim.

Osman Olcay Yeşilköy'de şöyle dedi :

«Dünya bildiğimiz dünya, Türkiye'nin yeri de aynı kaldıkça dış politikamızda büyük değişiklik olamaz. Sadece üslûp değişebilir. Bunun değişeceğine de ınanıyorum.» **(Milliyet**, 28.3.1971)

İçinde yaşadığımız dünya, nasıl bir dünyadır? Emperyalizmin aşamasına ulaşmış bir avuç büyük kapitalist ülkenin tekelci sermayesi, dünya halklarının büyük çoğunluğunu insafsızca sömürüyor ve eziyor. Emperyalist ülkelerin büyük burjuvazisinin sömürülen ülkelerdeki sadık işbirlikçileri, o ülkelerin büyük burjuvazisi ve büyük toprak ağalarıdır. Emperyalist dünya sisteminin sömürülen kutbunda yer alan ülkelerin halkları (işçi sınıfı, yoksul ve topraksız köylüler, orta köylüler gençler, aydınlar, bütün diğer emekçiler) bu yerli hâkim sınıfların sömürü ve zulmüne karşı başkaldırıyorlar. İşçi sınıfı önderliğindeki halk yığınlarının devrimci mücadelesi, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin baskı ve zulüm mekanizmasını parçalayacak, işçi — köylü iktidarını kuracaktır. **İşte o zaman, Türkiye'nin dünya içindeki yeri değişmiş olacaktır.** İşçi sınıfı önderliğinde kurulan halkın demokratik diktatörlüğü, Türkiye'yi emperyalizmin tahakküm alanı olmaktan çıkaracak, emperyalist sömürüyü ve bu sömürünün iç dayanaklarını (işbirlikçi sınıfları) tasfiye edecek, sosyalizme giden yolda kalıcı zaferlerle ilerleyecektir. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi başarılmadıkça, Türkiye'nin dünya içindeki yeri değişemez.

Emperyalizm dünyayı «hep aynı dünya» olarak tutmak istiyor. Ezilen halkların devrimci mücadelesi, emperyalist dünya sistemini yıkacak olan güçtür.

Bugün emperyalizm toptan çöküşe gidiyor ve sosyalizm bütün dünyada zafere doğru ilerliyor. Halkların mücadelesi karşısında bocalayan, gerileyen ve sarsılan emperyalizm, ayakta kalabilmek için yeni yeni çareler, yeni yeni iktidar formülleri araştırıyor. Bu çareler, bu formüller, «yeni bir üslûp» şeklinde sunuluyor.

Nedir bu yeni üslûp? Osman Olcay'ın Yeşilköy'deki konuşmasıyla aynı günde, **Cumhuriyet** gazetesinde, yanda fotokopisini gördüğünüz şu ilân yer alıyor :

«19.3.1971 tarihinde Amerikan Türk Dış Ticaret Bankası A.Ş. adını kısaltmış ve Türk Dış Ticaret Bankası A.Ş. olarak değiştirmiştir. Böylece Bankamızın münhasıran Türkiye Amerika arası değil Uluslararası Dış Ticaretle ilgisi daha açık ifade edilmiş olmaktadır.»

İşte, reformcu — görünüşlü, NATO camiasında Erim'in şahsiyeti ve «istikrarlı» niteliği yüzünden «çok iyi» karşılanan yeni kabine döneminde hâkim olması istenen «yeni üslûp»! **ABD emperyalizmi, sömürüsünü, tahakkümünü daha sinsi, daha gizli ve daha ince şekillerde yürütmek istiyor.** Açıkçası, anti — emperyalist güçlere «hedef vermemek» istiyor. Ama proleter devrimci mücadele yalnızca emperyalizmi «kovmayı» hedef alan soyut bir anti — emperyalist mücadele değildir. Olcay'ın demeci ve Amerikan Türk Dış Ticaret Bankasının ilânı, emperyalizme karşı mücadeleyi geniş işçi ve köylü yığınlarının yerli hâkim sınıflara karşı mücadelesiyle birleştirmek ve bu temel üzerinde inşa etmek bakımından da bizim için öğretici olmalıdır. Proletarya önderliğinde, geniş halk yığınlarının devrimci mücadelesi, ABD emperyalizminin «yeni üslûpları» ve isim değiştirme taktikleri tarafından şaşırtılamayacak yavaşlatılamayacaktır

Proleter Devrimci AYDINLIK IŞÇI - KÖYLU Merkezi İdeolojik Eğitim Çalışması Programı

34. sayımızda **«İdeolojik Eğitim Çalışmamız Nasıl Olmalıdır»** (s. 8) başlıklı yazıda, ideolojik eğitim çalışmamızın dayandığı ilkeleri açıklamıştık. Bu sayımızda uyguladığımız merkezi ve düzenli eğitim çalışmasının programını yayınlıyoruz. Bu program, her biri üç büyük proleter devriminden birini kapsayan üç kısımdan meydana gelmektedir. Aşağıda ilk iki kısmın programı yer almaktadır. Programın Büyük Proleter Kültür Devrimi üzerine olan üçüncü kısmını ileride yayınlayacağız.

I. KISIM : BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ

İzlenecek Temel Eser : Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi — Kısa Ders

1. Ders: 1. Bölüm/Rusya'da Sosyal Demokrat **İşçi** Partisinin Meydana Getirilmesi İçin Mücadele (1883 — 1901)

Ek Okuma: **Komünist Manifesto — Marx — Engels**

Ücretli Emek ve Sermaye — Marx

Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm — Engels

2. Ders: 2. Bölüm/Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Kuruluşu.

Parti İçersinde Bolşevik ve Menşevik Gruplarının Ortaya Çıkışı (1901 — 1904)

Ek Okuma : **Ne Yapmalı** — Lenin

Bir Adım İleri, İki Adım Geri — Lenin

3. Ders: 3. Bölüm/Rus — Japon Savaşı ve Birinci Rus Devrimi Döneminde Menşevikler ve Bolşevikler (1904) — 1907)

Ek Okuma: **İki Taktik** — Lenin

4. Ders: Diyalektik ve Tarihi Materyalizm

5. Ders: 4. Bölüm/Stolipin Gericiliği Döneminde Menşevikler ve Bolşevikler. Bolşevikler Bağımsız bir Marksist Parti Meydana Getiriyorlar (1908 — 1912)

5. Bölüm/Birinci Emperyalist Savaştan Önce İşçi Sınıfı Hareketinin Yeniden Yükselişi Sırasında Bolşevik Partisi (1912 — 1914)

6. Ders : 6. Bölüm/Emperyalist Savaş Döneminde Bolşevik Partisi (1914 — Mart 1917)

Ek Okuma: **Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması** — Lenin

7. Ders: 7. Bölüm/Ekim Sosyalist Devrimini Hazırlama ve Gerçekleştırme Döneminde Bolşevik Partisi (Nisan 1917 — 1918)

Ek Okuma : **Devlet ve İhtilâl** — Lenin

Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautsky — Lenin

8. Ders: 8. Bölüm/Yabancı Askeri Müdahale ve İç Savaş Döneminde Bolşevik Partisi (1918 — 1920)

9. Ders: 9. Bölüm/Ekonominin Barış İçinde Yeniden İnşasına Geçiş Döneminde Bolşevik Partisi (1921 — 1925)

10. Bölüm/Ülkede Sosyalist Sanayileşme Mücadelesinde Bolşevik Partisi (1926 — 1929)

11. Bölüm/Tarımın Kollektifleştirilmesi Mücadelesinde Bolşevik Partisi 1930 — 1934)

12. Bölüm/Sosyalist Toplumun İnşasının Tamamlanması Mücadelesinde Bolşevik Partisi. Yeni Anayasanın Kabulü (1934 — 1937)

Ek Okuma: **Sağ ve Sol Sapma** — Stalin

Leninizmin Meseleleri — Stalin

10. Ders: Sonuç Bölümü

Ek Okuma : **Leninizmin İlkeleri** — Stalin

II. KISIM: BÜYÜK ÇİN DEVRİMİ

İzlenecek Temel Eser : Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt I — IV.

1. Ders: «Çin Toplumundaki Sınıfların Tahlili» (1926)

«Hunan'daki Köylü Hareketi Araştırması Üzerine Rapor» (1927)

Yardımcı Okuma: «Mao Zedung'un «Hunan'daki Köylü Hareketi Araştırması Üzerine Raporu» na İlişkin Notlar» — Cen Boda

2. Ders: «Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Neden Yaşayabilir?» (1928)

«Cinggang Dağlarındaki Mücadele» (1928)

«Bir Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir» (1930)

«Köylük Bölgelerdeki Sınıfları Nasıl Ayırdetmeli» (1933)

Çin Devrimi Savaşında Strateji Meseleleri (1936)

Yardımcı Okuma: «Kurtuluş Öncesi Çin'de Toprak Rantı Üzerine Bir İnceleme» — Cen Boda

«On Yıllık İç Savaş Üzerine» — Cen Boda

3. Ders: «Japon Emperyalizmine Karşı Taktikler Üzerine» (1935)

4. Ders: «Pratik Üzerine» (1937)

«Japonya'ya Karşı Direnme Döneminde Çin Komünist Partisinin Görevleri» (1937)

«Milyonlarla Kitleleri Japonya'ya Karşı Ulusal Birleşik Cepheye Kazanalım» (1937)

4. Ders : «Pratik Üzerine» (1937)

«Çelişme Üzerine» (1937)

«Kitaba Tapmayla Mücadele Edelim» (1930)

5. Ders : «Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Meseleleri» (1938)

«Uzayan Savaş Üzerine» (1938)

«Savaş ve Strateji Meseleleri» (1938)

Yardımcı Okuma : **«Stratejide Ona Karşı Bir, Taktikte Bire Karşı On»**

6. Ders : «Çin Komünist Partisi'nin Milli Savaştaki Rolü» (1938)

«Milli Cephe İçinde Bağımsızlık ve İnisiyatif Meselesi» (1938)

BU HAFTAKI EĞITIM ÇALIŞMASINDA KONU «HÜKÜMET PROGRAMI»

Proleter Devrimci AYDINLIK ve IŞÇİ — KÖYLU'nün Ankara'daki merkezimizde düzenlediği bir yıldır süre gelen eğitim çalışmasına bu hafta Salı günü (6 Nisan 1971) 20.30'da yeni açıklanan **«Hükümet Programı»** üzerinde yapılacak genel tartışma ile devam edilecektir.

Yer : Adakale Sokak 28, Kızılay — ANKARA

«Politika Üzerine» (1940)

7. Ders : «Partideki Yanlış Fikirlerin Düzeltilmesi Üzerine» (1929)

«Liberalizmle Mücadele» (1937)

«Halka Hizmet» (1944)

«Norman Bethune'un Anısına» (1937)

«Dağları Taşıyan Budala İhtiyar» (1945)

«Basit Yaşamak ve Çok Çalışmak Tarzını Koruyalım» (1949)

8. Ders : «Çin Komünist Partisi ve Çin Devrimi» (1939)

«Yeni Demokrasi Üzerine» (1940)

«4 Mayıs Hareketi» (1939)

«Gençlik Hareketinin Yönü» (1939)

Yardımcı Okuma : **Yaşasın Halk Savaşının Zaferi** — Lin Biao

9. Ders . «Inceleme Tarzımızı Yeniden Düzenleyelim» (1941)

«Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim» (1942)

«Basmakalıp Parti Yazılarına Karşı Çıkalım» (1942)

«Sanat ve Edebiyat Üzerine Yenan Forumunda Konuşmalar» (1942)

«Şansi — Suiyuan Gazetesi Yazı Kuruluyla Konuşma» (1948)

«Parti Komitelerinin Çalışma Metodları» (1949)

«Önderlik Metodlarına İlişkin Bazı Meseleler» (1943)

Yardımcı Okuma : **Politik Çalışma Bütün Çalışmanın Candamarıdır.**

10. Ders : «Incelememiz ve Şimdiki Durum» (1944)

«Ek : Parti Tarihindeki Bazı Meseleler Üzerine Karar» (1944)

11. Ders : «Koalisyon Hükümeti Üzerine» (1945)

«Şimdiki Durum ve Görevlerimiz» (1947)

«Demokratik Halk Diktatörlüğü Üzerine» (1949)

«Çin Komünist Partisi'nin Yedinci Merkez Komitesi İkinci Genel Toplantısına Rapor» (1949)

12. Ders : «Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine» (1957)

«Çin Komünist Partisi'nin Propaganda Çalışması Üzerine Milli Konferansında Konuşma» (1957)

«Doğru Fikirler Nereden Gelir» (1963)

III. KISIM: BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMI

Marksizm-Leninizm Açısından Devrimci Gençlik Hareketinin yönlendirilmesi

ORTAK DÜŞÜNCELERİMİZİN PROPAGANDASINI ORTAK BİR DİLLE YAPMAYI ÖĞRENMEK BAŞLICA GÖREVLERİMİZDENDİR

Kendinizi doğru bir yolda yetiştirin ki, doğrudan doğruya parti önderliğinin ya da Parti organlarının açıkladığı görüşlerin propagandasını ortak bir dille yapabilesiniz. Bu, bir propaganda metodudur. Başkan Mao, bu metodu Çin Komünist Partisinin verdiği kırk yıllık mücadele içinde tecrübe etmiştir.

OKULLARI VE GERİCİ ŞARTLANMALARI TERKEDİN, DEVRİMCİ MÜCADELEYE ATILIN!

Ülkemizde kızlar ve erkekler, emperyalizme bağlanmaları, emperyalizme boyun eğip, emperyalist güçlerin maşası haline gelmeleri için eğitiliyorlar. Oysa, bir insanın 18 — 24 yaş arası yani gençlik çağı, devrimci mücadeleye EN VERİMLİ katkılarda bulunabileceği çağdır. Gençler, bu zamanlarda, tam bir inançla ve en cesur fedakârlıklarla kendi düşünceleri yanında saf tutmalıdırlar. Fakat bizim ülkemizde öğrenciler ve gençler yanlış bir yol izliyorlar. Bunun için de Başkan Mao Zedung'un dediği gibi, okullarda NE KADAR OKURLARSA, O KADAR CAHİL oluyorlar. Siz öğrenciler, okullarda imtihanları geçmek için çaba harcamak yerine, kendinizi mücadele denizine atınız. İşte o zaman, ben en büyük sevinci duyacağım.

Çin proletaryasının Büyük Kültür İhtilâli başladığı zaman, Çinli gençler ve öğrenciler okulları derhal terkettiler. İki yıl sonra, 1968'de, yani Büyük Proleter Kültür İhtilâli kazanıldığı zaman, okullar yeniden doldu.

REVİZYONİZM ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK TEHLİKESİDİR

Devrimci mücadeleye katılırken, ilk bileceğimiz şu olmalıdır : Bugün dünyada en büyük tehlike, revizyonizmdir. Revizyonizm, bir defa yenilgiye uğradı mı, tekrar yeni bir biçimde ortaya çıkar. Birbiri ardına yenilgilere uğrasa da yok olmaz. Çeşitli yollardan saldırılarına devam eder. Bu, özellikle Çin'de Büyük Proleter Kültür İhtilâlinden sonra da görülmüştür. Bunun için, önder Lin Biao yoldaşın Çin Komünist Partisi Dokuzuncu Milli Kongresine verdiği siyasi raporu tekrar tekrar okuyup, tartışın. Bu şekilde görürsünüz ki, bütün ülkelerde Asit Sen ve Nagi Reddi ve ortakları (Hindistan Marksist — Leninist Komünist Partisi'nin revizyonist grubu gibi revizyonist döneklerin çirkin oyunlarını oynayanlar, daima (hareketin gelişme aşamasına göre) benzer taktiklerle Komünist hareketi parçalama teşebbüsüne girişirler.

Bizde revizyonizm ilk saldırısını Koordinasyon Komitesi kurulduktan sonra iktisadi şiarları kullanarak başlattı. Revizyonizmin bu saldırısı, devrimci mücadelenin başarısının bir belirtisidir. Nitekim Parti 1969'da kurulduktan sonra da revizyonizm sağ'dan ve «sol» dan saldırılara geçti.

Şüphecilik, bugün revizyonizmin başka bir ifadesidir. Bugün modern revizyonizm, kadroları zehirlemek için sözde «aşırı sol» sapmayı kendine hedef alır. Modern revizyonizm bu işi öyle bir metodla yerine getirir ki, Parti içinde, kadrolar ve militanlar arasında Parti disiplinine, örgüt anlayışımız olan, devrimci merkeziyetçiliğin otoritesine ve geniş halk kitlelerinin özlemlerine karşı şüphecilik — inançsızlık — güvensizlik yaratmaya ve yaymaya çalışır. **«Kendinden başka herkesten şüphe et» : Bu, bir ANARŞİST'in şiarıdır. Halk savaşı teorisine, yani Mao Zedung Düşüncesine karşıdır. Bu şiarın kökü, burjuva felsefesindedir ve kendini herkesten üstün görmekdır. Bu görüşün, bir devrimcinin kendini devrime adamak fikri ile ortak hiç bir yanı yoktur. Bu şiar, kitle çizgisi esası üzerine kurulmuş MARKSİST — LENİNİST bir parti olan Partimize asla mâledilemez. Devrimci bir partinin değil, faşist bir partinin şiarıdır.** Şüphecilik, «birden fazla merkez» mikrobunu taşır. Bu, şüphecilik propagandası mikrobunu yoketmelisiniz. Bu düşünceden ve propagandadan gelen zararları asla küçümsemeyin. Eğer bu mikroplar temizlenmezse, bu mikroplar gerçek proleter devrimcileri tarafından ihmal edilirse, yarın tufan vaktinde hava karardığında, hainler bulaşıcı hastalıklarını yayarlar, güçlenirler ve hareketi saptırarak neticede devrime zarar verirler. «Gizliliğe sığınmak» da, revizyonizmin bir başka metodudur; kadrolar arasında pasiflik ve korku salarak, sağ'dan saldırıya geçer. Aynı zamanda, gizli çalışmalar yapmak adı altında revizyonist felsefenin propagandasına girişir.

Siz öğrenciler ve gençler hiç bir zaman şunu unutmayın : Bir komünist her zaman görüşlerini gizlemekten nefret eder. Ve bir komünist şunu çok iyi bilir ki, gizli çalışmak sadece kendisinin Parti ile olan örgütsel ilişkilerinde olur.

Ama siz, çalışmalarınızda, yorulmak bilmeksizin, her zaman cesaretle ve açıklıkla görüşlerinizi yaymalı, adaletsizliğe karşı savaşmalısınız. Bunun verebileceği zararlardan korkmayın. Bırakın, buna Parti önderliği karar versin. Sizler, cesur ve devrim için her an ölmeye hazır olmalısınız. Çünkü siz, proleter devrimcilerisiniz. Başkan Mao'nun sözlerini hatırlayın : «Yere göğe karşı savaşmak, bir insan için ne büyük bir mutluluktur.» Devrim için, bir an, bir dakika bile geri kalmadan, yılmadan dövüşün. Devrimin haysiyetinin her yerde lekelendiğini, «şehitlerimizin kanıyla boyanmış» kızıl bayrağımıza ihanet edildiğini gördünüz. Siz buna karşı elinizle, tırnağınızla, dişinizle, hattâ bu yolda mecbur kalırsanız canınızı dahi vererek mücadele ediniz.

İŞÇİLERLE KÖYLÜLERLE BİRLEŞMEK, DEVRİMCİ GENÇLERİN VE ÖĞRENCİLERİN TEMEL GÖREVİDİR

Bu, onların devrimciliğinin ölçüsüdür. Gençler ve öğrenciler, ancak işçilerle ve köylülerle kaynaştıklarında devrimci olabilirler. İşte bunun için, işçilerle köylülerle birleşmek için gerekli olan, üretim içinde, bedeni çalışma içinde onlarla birlikte bulunmaktır. Onlarla birleşmek zorunluluğu, lâfla halledilemez. Siz proleter devrimcileri, çelikten bir inancınız olsun ve işçilerle köylülerle birleşmek için büyük bir güçle ilerleyin.

ÜLKEMİZ TARİHİ, KAHRAMANCA MÜCADELELER VEREN BİR ÜLKENİN TARİHİDİR. BUNUN İÇİN, HİNT DEVRİMCİ GELENEKLERİNE İNANCINIZ OLSUN!

KİTLELERE İNANIN! GENİŞ HALK KİTLELERİ TARİH BOYUNCA ZULME VE SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELE VERMİŞLERDİR.

KENDİNİZE İNANIN! DEVRİMCİ HALKIN BİR PARÇASI OLDUĞUNUZU DAİMA HATIRLAYIN.

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİNE İNANIN! MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ ESKİ DÜNYAYI PARAMPARÇA EDİP, YENİ BİR DÜNYA KURUYOR.

HİNDİSTAN MARKSİST – LENİNİST KOMÜNİST PARTİSİNE İNANIN! HİNDİSTAN'DA MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİNİ YAYAN VE MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİNİ İZLEYEN SADECE BU PARTİDİR. HİNDİSTAN'DA YALNIZCA BU PARTİ, BİNLERCE ŞEHİTİN KANIYLA ÇIZILMIŞ KIZIL YOLDAN, MÜCADELE İÇİNDE ÇELİKLEŞEREK İLERLEMEKTEDİR. İŞTE BUNUN İÇİN BU PARTİ HİÇ BİR ZAMAN YANLIŞ YOLU İZLEMEYECEKTİR. BUNUN İÇİN GELECEĞE İNANIN!

(Farsçadan çevrilmiştir)

Alındığı yer : **KIZILYILDIZ** Sayı : 2, Haziran 1970

> ## ÇARU MAZUMDAR
>
> **Bu yazı, Hindistan Marksist — Leninist Komünist Partisi önderi Çaru Mazumdar'ın devrimci gençlere ve öğrencilere hitap eden konuşmalarından bir parçadır. İlk olarak Liberation dergisinde yayınlanmıştır.**

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Omer Ozerturgut * Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği: Sekbanbaşı Sok. Manolya Pasajı No: 3 Beyazıt * İzmir Temsilciliği: 900, Sok. Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciliği :1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90 Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı : Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, Ulus * Ege Dağıtımı : Orhan Özsisman, 452 Sokak 5, İzmir.